

ARH A-111633

Laulva Mae tütar.

Romaan.

„UUDISLEHT“ 1936.

ARH

**Bestimaa Trükik. A.-S. (end. J. H. Gressel),
Tallinn, Rataskaevu 10.**

Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVKOGU

I.

Wilmast Torba kumardus Percy Crawford eeskirje ees. La nägi tumedat, elavalt süa-sinna lainetawat merd, millest kerklisid helendavad saarekesed: New-Yorgi seltskonnadaamid. Nad kõnelesid näidendist, mille oli ta selleks heategevaks peoks kirjutanud. Äkki tundis ta Lil Stevensi õrna käesurumist. Ta seisis tema kõrval, surus kimbu punaseid roose rinnale ja kumardus tänades peaga. Minult sekundiks nägi Percy tema pilku endal, nagu tahaks ta New-Yorgi kõrgema wiiekuhande waimustust, mille oli tekitanud hoategewa ühingu talwe lõpupeidu, kirjanikule juhtida.

Rogu ilma ehted näisid sädesevat nende määratu rikaste naiste kätel, kelle mehed olid õlimagnaadid, eksportöörid, kõrgemad riigiametnikud wõi tapamajade omanikud. Percy ehmus nähes Lil Stevensi üksikõikseid filmi, mis tema otsa ei waadanud. Percy filmitses tarretunult üksildast ja langet naeratust selle armsa suukese ümber, siis langes eeskirje ja raudsein lahutas ta suurilma seltskonnast.

Nagu läbiastamatu pilw lastus Percy ette. Tema oli riigidepartemangu kõrgema ametniku Georg Crawfordi, kes skandaalseil asjaoludel lahkuma pidi, wiimane poeg. Percy wend oli mõni nädal tagasi autosõidul mõistatuslikul kombel surma saanud, peale selle kui ta oli Lil Stevensi, keda mõlemad wennad kirjuliselt armastasid, koju saatnud. Minuke õde oli laetwasõidul Michigani järwel hukkunud. Aurikul oli nimelt lõhkenud katel, ja wäheste pääsenute hulgas oli ka Lil Stevens. Saatustlikkus lastus Crawfordide perekonnal, aga Percy oli weel liig noor, et seda taibata.

Nüüd järgnes ta ruttu Lil Stevensile, katkudes pääseda õnnesoowidest elegantsetelt daamidelt, kes olid Klubi lawa wallutanud, kumardudes hajuwil wafakule ja paremale, nagu oleks olnud lawa tühi, nagu elugi, mis oli siin wast walitsenud kuid jälle taandunud.

Tuleb löid sarama.

Siis läks ta Lil Stevensi garderoobi. Seda ei tohtinud keegi teada, sest nad polnud ju mitte elukutselised näitlejad, waid sama Klubi liikmed. Kui mõni daam komitees kuulda saaks, et Percy Crawford wiibis miljonäri garderoobis, siis

wõiks tõusta torm, mis Dil Stevensi feltkondlikst seisukohta märkja kõigutaks.

Dil Stevens ei hoolinud sellest. Ta teadis, et Percy oli seal, kuid ta ei waadanud isegi ümber. Rahulolles filmis ta peeglist oma falebat kaju.

Weel ümbritses Dil'i tema oja õhtus, weel on ta nagu naise oma, kelle oli loonud Percy kui kirjanik, keda ta armastas kui jumal oma tööd. Ja nii seisis ta olewiku ja minewiku fantastilisel kõitawal fillal.

Ta astub Dil Stevensile lähemale ja hirmuwärin jookseb tal üle selja, sest teda tabab Dil Stevensi ükshõikne, jäine pill.

Du's lõpp kõigel?

Uga see on ju hullumeelsus, ütles ta endale. Kuidas wõib see armastus lõppeda? Wõib ta ülbse lõppeda? Ta tahaks nagu midagi öelda, tuhandeid asju tahaks ta rääkida, kuid sõnad ei tule suust ja ta seisab ällatunult nende suurte, nagu ta äkki hirmuga märkab, wihaga täitunud filmade ees, millest on korraga kadunud wähemgi armastuse soojus.

Ta märkab Percy abitust, ja õel naeratus ilmub ta moonpunaste huulte ümber.

„Dotasingi jeda tundi, Percy,“ ütles ta. Kärstult lendas lamm läbi tihedate mustade juuste, mis ilusa raamina ümbritsesid ta pronkswärwilist nagu. Alles nüüd toob must teenija Dil'i tumerohelise õhtukleidi. Nagu õht langeb pehme riie faledate puusade ümber. Dil wajutas turbanitaolise brokaatmütsikesse pähe, tõmbas mantli ümber ja tahtis haarata kästaslu. Percy rattas lana juure ja ulatas selle talle. Teenija wäljus kuulmatult. Ta oli näinud palju selliseid stsene, ent ta ei teadnud, et täna oli see hoopis teistsugune.

Singes weel lootuse sädemete, haaras Percy naise läed, keda ta nii piiritult armastas, ja waatas talle tõsiselt filmi. Naise filmis polnud aga näha kübetki armastust, sealt hoo was waib ükshõiksus, hoolimatus.

„Lase mind,“ ütles ta rahulikult.

„Ei, Dil! Ma ei lase sind minna! Kõik mis wiimaseil nädalail on juhtunud meie wahel, on olnud meie liig pine wil närwide tagajärg. Armastan sind, nagu armastasin meie tutwuse esimesil päewil! Ära usu jeda, mida ütlesin sulle omas wihas! Olin hullumeelne!“

Ta wabastas end Percy kätest.

„Sa armastad mind, Percy? Sama ütles mulle ka sinu wend. Kuid teie mõlemad armastate minns naist, endist indiaanlannat, kes on wõitnud teie kõrgema feltkonna lugupidamise. Sa olid uhke, kui mehed ümbritsesid mind kui leopardid, kes waritsewad saaki. Uga miks kõneleme sellest? Ma ei armasta sind, Percy! Mitte raasukegi ei armasta ma

„Sind, ega pole sind armastanud kunagi. Ainult hetketki pole ma sind tõsiselt armastanud, Percy, ei sind ega su wenda, see on puhas tõbe!“

Nüüd alles ütles Percy.

„Sil tahab teda maha jätta! Sil pole teda armastanud kunagi!“

„Oled sa hulluks läinud! Mida ma siis tein sulle? Wõt armastad kedagi teist?“

„Sil lehitab õlgu. „Ma ei armasta kedagi teist, sest seda teist pole olemas!“

„Sii tõstis naine uhkelt pea: „Tahan kättemaksta! Kättemaksta tahan, mõistad?“ Ja leegitsewail silmil jatkas ta: „Kas on nüüd jäänud see torlaw nali su kõnes? Su anekdootide lodew siil? Percy, olen peagi oma eesmärgi saawutanud!“

„Sil Stevens pani käed Percy õlale. Ta tumedab silmad olid nüüd kollased, nagu mere wail. — „Ma ei ole sind kunagi armastanud! Ei, Percy, weel kord: ma pole sind armastanud kunagi! Mitte ainustki hetket, ei ainsagi hinge- tõmbega.“

„Sii filmi wahtis Percy sellesse näkku, mida ta lugema- tuil korral oli katnud suudlusega, wahtis arusaamatul, pool hullumeelsel pilgul seda suud, kust ta praegu kuulnud neid kohutawaid sõnu.“

„Mii's kõll olnud wale?“

„Kõil oli ainult komöödia! Teie mehed olete nagu rumalad lapsed — ehk hädaohtlikud, tigebad loomad. Sa oled mõlemad, Percy. Mii kerge oli sind petta.“

„Ta wiimaseb sõnad tulkis poolsofinaal, sest juba awas teenija ukse. Ainult filmakirjaks wõtab Sil Percy käe ja nad astuwad kitsale koridorile, mis wiib wäljapääsu poole. Sili näol lehwib nüüd tige, julm naeratus, mida pole Percy näi- nud weel kunagi.“

„Kuidas wiib naine muutuda üle öö täiesti teiseks?“

„Nad istusid autosse. Percyt ümbritses Sil Stevensi nimastaw magus aroom. Nagu waremalkki, haaras ta tü- tarlapse käed, ent see tõmbas need tagasi, surus mantli tu- gewamini ümber, ja waatas wälja tuledeemerre.“

„Sagebaste Mii Percy kannatanud nende tujude all. Aga kas suudab ta elada ilma nende tujudeta? Ei. Etu Sil Stevensita pole üldse mõeldaw.“

„Auto peatus. Politseinil oli katkestanud tänavalii- tumise.“

„Ohlu läbistafid walgusepaletid. Pilselõhkujate seintse- tantis tulikiri. Ilmusid pildid, mis kadusid sama wõlts.“

Küüd wabastas politseinil liitlemise. Pöörase kiirusega rattawad inimesed ja autod üle asfalttäna. Berch on palawil. Ta läeb wärisemad, mõeldes Lil Stevensi kaelale, mis nagu kuldne kili mererohelisest siidist wälja ulatab. Ta filmitseb tütarlapse poisiliku saledat keha. Sel hetkel kaob ta kõik elujulguse.

„Sa rääkisid kättemaksust?“ küsis Berch. „Mõllen ifka weel, mida olen teinud sulle?“

„Mis sa teinud oled? Sa pole teinud midagi, kuid Miski wihkan sind! Jah, mul on teostada kättemaks. Selle sõhjust ei saa sa italgil teada, kuid keegi teine saab seda teada, keegi teine, mõistad? Kas pole see paistnud sulle imeilikuna, et su wend Mac sõitis autoga wastu tänawa posti? Et su õde Mary läks wabafurma?“

„Mis!“ hüüdis Berch kohkunult. „Mis sa ütlesid? Wabafurma, ütlesid sa?“

„Jah, Macil oli kaasas oopiumi, kui ta minuist lahkus. Juba ammu oli ta langenud oopiumi küüsi, olin tema surmaingel, mõistad? Ka Mary armastas ühte meest nagu sinagi mind armastad. Ent see mees sai minu orjaks ja tema tegi nii nagu sinagi teed! Teda ei saanud tol korral enam päästa. Ta tahtis surra!“

„Kurat!“ karjus Berch. Sullumeelne hirm waldas teda. Tal oli äkki hirm selle naise ees.

„Pidage! Pidage!“ karjus ta autojuhile.

Ta tagasiwaatamata tormas ta eemale autoist.

Pimesi tormas ta mööda wõluwaisi naistest. Tormas läbi pimestawa walguse. Ta üle langewad wertikaalsed warjud. Kõik ebasi tormas ta — ebasi — ebasi — ebasi!

Tükk aega jälgiwad teda kaks põlewat musta filma. Siis lendab nende pill wastasasuwa hotelli lilledega üle külwatud terrassile. Ilus Lil Stevens kuulab waimus waimustawat muusikat. Juba ammu einetab New-Yorgi elegantne ilm wabas õhus. Pärlmutriwärwiliselt ripub kuu sinakas-mustas taewas.

Ragu filmis, mõtleb Lil. Ja unesti jälgib ta mõttes oma õhtrit. Berch on kadunud pimedusse. Aga nüüd, kas polenud see rewolvri pauk?

Unesti nõjatub Lil kõrbehallile autopolstrile, andes juhile märk ebasiõitmisest.

2.

Järgmisel hommikul sai wana Georg Crawford oma ishtas kodus teate. Berch on läinud wabafurma. Kufagil kõrwalises New-Yorgi nurgas on ta end maha lastanud. Georg Crawford, endine riigi departemangu liige ja kõrgem

riigiametnil indiaanlaste territooriumil, langes koftu, kui tormist murtud puu. See on juba ta kolmas, ta viimane laps! Percy, ta uhtus ja loetus — surmud! Meeltheites lööb ta käed vastu warakult wananenud nägu ja kisub omi halle juttseid. Milline needus!

See ei wõi enam juhus olla!

Kas saatus?

Ei! Jõud on tema vastu, tumedad, wihased, surmatowad jõud, mida ta ei tunne.

Ta hüüab, peaaegu karjub Gvelhnet, oma õetütart, kes juhib nüüd ta wäikest majapidamist.

Kuid Gvelhne on läinud wälja. Talle meelestus nüüd, et oli tulnud kiri. Gvelhne ootas oma armastatut, kes pidi tulema Saksamaalt. Tal polnud kobus nii palju raha, et oleks wõinud armsamale vastu sõita. Sellepärast oli ta läinud pandiwõtja Kiddy Aroni juure.

Wärisewail kätel riietub Georg Crawford ja sõidab oma poja juure, et temaga igaweseks jumalaga jätta.

Keegi ei tea, mis wiis nii elurõõmsa noormehe enesetapmisele. Ka leidlikumadki reporterid ei suutnud tungida sellesse saladusse. Kas ei nähtud teda wiimati feltis Lil Stevensiga?

Järgmisel hommikul oli Lil Stevens kõnelenud ajakirjanit Mac Leele järgmist:

„Percy Crawford oli eile õhtul õige rõhutatud meeleolus. Ta ütles, teda piinawat tema isa patt. Indiaani pealiku Lawha Mao waim, kes langes wõitluse politseiga, ei andwat talle rahu. Lawlew Madu oli waid kaitsenud oma õigust, kui ta tol korral walisufele vastu hakkas ja tõrkus lahkumast oma isaisade maalt. Aga õli, mida leiti sellest maa-alalt, meelitas ameeriklastest ettemõtjaid ja Georg Crawford riigidepartemangust teostas nende kawatsused. Teie ju mäletate weel professi Crawfordi vastu? Ta wõttis indiaanlastest ära nende maa ja andis ameeriklastele kontsessiooni. See oli rööwimine. Ta poeg Percy kõneles sagedasti sellest.“

Mac Lee ei awaldanud seda küll sõna-sõnalt, aga riidade wahelt lasi ta näha, et Georg Crawfordi minewiku warjud olid lastunud nüüd ta ta wiimasele pojale.

See kõlas küll mõistatuslikult ja arusaamatult, nagu kõik, mis wiimasel ajal juhtus endise riigiametnikuga. Näis, nagu hõljus ta kohal alati surm ja hukatus.

Gvelhne Lane seisis Kiddy Aroni äris. See äri õitses lopsakalt. Seal wõis saada kõike, kleite, ehteid, wanu elektri kroonlühtrid, nukumaju ja rasteid töökingi. Kiddy Aronil

oli heasühdamline nägu, mida ümbritsevad paksud hallid juu-
sed. Ta suu naeratas, aga silmad olid alati walwel nende
inimeste ees, kes talle töid halba kampa, tahtes selle eest
head raha.

Teifiti aga oli Evelyne Lane.

„Oh, preili!“ hüüdis Riddy Aaron, triimpelbades lõbu-
salt förmedega laual. „Mis kuulub siis täna? Kas jälle raha
nappus, jah? Näidake's wälja! Oh! Oh! Surnu ema wi-
imane mälestus? Kas medaljong? Puhas kuld! — Aga bril-
jandid? Meed on katkised! Pole palju wäärt! — Kuid ainult
teile, miss Lane, ainult teile annan selle eest wiiskümmend
dollarit.“

Ta kobas määrdund paberites, mis ta wälja tõmbas
oma rinnataskust. Seal oli raha kindlamas kohas kui taskas.

Sama hetkel astus sisse uus kunde, aga Riddy Aaron
ei märganud teda. Tal oli suur nõrkus noore saleba tütar-
lapse wastu, kes seisab ta ees, ja selle finiseis filmis särab
õnn kui wärskelt poleeritud messing. Ka uustulnuil möödas
ahnete pilkudega noort ilusat tütarlast.

„Kuid ma wajan rohkem, Riddy Aaron, wajan wähe-
malt sada dollarit.“

„Sada dollarit!“ ähkis Riddy Aaron. Ta filmis on
justkui surmahirm ja otsaette ilmused higipärliid.

„See on ju wõimata, täiesti wõimata, miss Lane. Sada
dollarit! Mälestis pole tõeliselt rohkem kui kolmkümmend
wäärt, ja mina pakkusin teile juba wiiskümmend!“

„Minu kihlatu sõidab siia, Riddy Aaron. Ta tuleb
Chikagoist! Wiimati oli ta Mehhikos. See on kuulnud saksa
põltsija Joachim Hagen! Tahan talle wastu sõita. Ta ei tohi
teada, kui waesed me oleme, onu ja mina. Ta ei tohi selle
all kannatada. Kasutan selleks tödwabat laupäewa ja pihha-
päewa, et teba wastu wõtta. Esmaspäew pean olema jällegi
tööl.“

„Aga sada dollarit! — Sada dollarit, miss Lane“ —
ähkis Riddy. Wahepeal oli wõõras härra wõtnud laualt me-
daljongi.

„Tahan osta selle ehte, mu preili, mulle on see wäärt
wiiskümmend dollarit. Tohin teile arwe wälja maksta?“

Riddy Aaron wahtis wõõrale üllatunult näkku. Ka Evelyne
filmittes teda segaselt. Ta wõis olla umbes wiisküm-
mend aastat wana. üle wafaku põse lookles punane arm.
Tal olid külmad filmad, tugew, longus nina ja suu ümber
waljud, kindlad jooned. Evelyne pidi peaaegu pilali kuktuma,
sest ta tundis wõõras ära oma shefi.

See oli tuntud bõrsmaakler Leslie Parker. Kuid Parker

ei tunnub teda. Kus ta võiski teda tunda, sest Evelyne oli üks neist paljudest Leslie Parkeri naisametnikest, kes töötasid tema äri osakondades.

„Leslie Parker“, kogeles Kiddy. Ta kummardus nii sügavalt nagu teener võrksti ees. Kiiresti tõmbas ta taskust mõned pangatähed.

Seda wahejuhtumist Evelyne ei märganudki.

„Sada dollarit, nagu juba ütlesin. Üle seda oleks liin, mida ma muidugi vastu ei võta,“ vastas ta.

Wahkides ulatas talle wõõras sada dollarit, wõttis kübara peast ja kummardus wiisakalt.

„Tänan,“ sosistas Evelyne ja ruttas wälja.

Waevalt oli Evelyne lahkunud, kui ütles wõõras:

„Kena tütarlaps. Wajan kahelksa tuhat dollarit, Kiddy, ja ju annab mulle selle summa!“

Kiddy Aaron peaaegu karjatas seda kuuldes. Kõigi pühakute nimel kiitatas ta, et kaasas pole rohkem kui kakssada dollarit.

Leslie Parker ei raisanud enam sõnu. Ta tõstis wana-mehe üle leti, sarnase kergusega, nagu poleks see wiitkümmend kilogrammigi kaalunud, pani wärisewa wanakese pörandale püsti, otks ta läbi ja wõttis kottist, mida Kiddy kaelas kandis, wälja kõiit kulla ja paberi.

„Kahelksatuhat dollarit — ülejääk pea endale! Kirjuta üles, Kiddy! Mul on suurem äri ees, kuid lahtist raha on wähe ja sina teenid küllalt meie käest.“

Waevalt sõrmeotsadega kübarat pundutades lahkus Parker ärist, pillugi tagasi heitmata.

Rohmetunult seisis Kiddy keset pörandat, üle ta paksu näo jooksid palawad pisarad.

3.

Beale Percy matust lohutas Evelyne onu nii kuidas suutis. Siis sõitis ta esimese rongiga vastu oma peigmehele, Joachim Hagenile.

Joachim saabus täpsalt.

Evelyne oli Joachim Hageniga tutwunud Schweitsis, ühel rahwuswahelisel poksiwõistlusel. See oli armastus esimesest filmapilgust. Ka hiljem, kuigi neid lahutas ookean, teadsid nad, et kuuluwad ühte. Müüd oli möödas pinewootus. Sügawalt waatasid nad teineteisele filmi ja arutasid omi wäljawaateid tulewafets abieluks. Ent nad pidid ootama wähemalt paar aastat, sest nad kumbki polnud rikkad ja Joachim tahtis weel mõneks ajaks jääda Saksamaale.

„See on suurepärane, Achim! Hommikul waluwistan

fulle ise eine. Siis sõidame oma väikeses autos weel mõnt aeg ühte teed, siis keeran mina wafemale, sinu paremale, weel wiimane läewiibe ja algabki tööpäew. Mõlemad lõunatame oma töökoja läheduses ja kui suur tornikell wiis lõbb, otse sõidatame teineteisele wastu. Teenija on katnud lana. Mu Joachim toob paar punast roosi — ja jälle oleme üksteisega.

Joachimi filmad lõid särama. Poleks Evelynne õigel ajal jõudnud sõrme hoiatawalt sinu ette panna, ta oleks teid küselenud terve hulga mustade kelnerite ees.

Juba paistisidki esimene New-Yorgi majad nagu mustad määrakad hallis udus. Wabril lerkis wabriku kõrwale, ja heft hiljem nad olidki saabunud New-Yorki.

Evelynne ohtas.

Joachim peatus ühes esimese järgu wõõrastemajas, kus teid spordiharrastajad wastu wõttsid nagu mõnda wüürsti.

Kui oli mõõbunud esimene wastuwõtu torm, külastas Joachim Evelynne onu. Hiljem aga, kui Evelynne läks büroosse, külastas ta oma wana sõbra ajakirjanil Mac Leele, kes teenis ühes suuremas päewalehes.

„Hallo, wanapoiss!“ kostis Mac Lee rõõmus hää. „Kas juba kohale jõudnud? Mul on praegn kannis liibe töö, aga püühan leida aega sinu jaoks. Olen meie lehe peatoimetajale stunst palju kõnelenud. Ta tahaks meeleldi tutvuda sinuga.“

Joachim ja Mac Lee olid tutvunud Heidelbergis, kus Mac Lee ajakirjanikuna uuris ühikpilaste elu. Mac Lee oli umbes pool pead pikem Joachim Sagenist. Ta laiad ja tugewad õlad andsid selget tunnistust selle mehe hiigla jõust. Ta läeb aga olid õrnad ja väikesed kui naisel. Ta haaras otsekohe Joachimi ümbert kinni kui see tuli ja wiis ta peatoimetaja jure, kellega Mac Lee olid tugewad sõprussidemed.

„Mr. Broadhurst, tahaks tutvustada teiele seda noort-meest, kellest olen teile nii palju kõnelenud. Kui tal oleks õde, abieluskin ainult sellega, ja ühtegi teist naist ei tuleks kõne alla!“

Mr. Broadhurst surus sõbralikult Joachimi kätt. Kuid neil ei olnud aega kama juttu westa, sest toimetajal oli palju tööd, masinad töötasid, seda oli kuulda terwes hiiglahoones.

Sellest polnud just wäga kama aega tagasi, kui Evelynne onu oli weel New-Yorgi wõimsaim ja rikkaim mees. Georg Crawford oli walitsuselukomisjar indiaanlaste territooriumil. Ta oli tubli ametnik, kellel oli ees suur karjäär. Tol korral oli ta weel tugew mees, nüüd aga kõhn ja kondine

Inimkogu, kes nagu wastutahmist fõndis lehti najal. Indiaanlased olid aastaid ta peale kaebanud. Ta müüs kontsessioone kahtlastele sündikaatidele, mis haawas raskesti indiaanlaste sigluseundeid.

Georg Crawfordi lemmikud said kulda ja õli maalt, mis Washingtoni walitsuse otsusega 1833 aastast saadil indiaanlastele kuulus. Nida seaduseakte tõendasid seda otsust. Aga Georg Crawford ei hoolinud seadusest. Ta oli wõimas, indiaanlaste kaebused käisid ühest instantstist teise, nende adwokaadid wõtsid altkäemaksu ja ametnikud ei wõtnud neid tõsiselt. Indiaanlaste nõudmised ei jõudnud kunagi Walgesse majja, waid kadusid igaweseks roheline kalewi alla.

Wiimaks tekkis kohalil mäss. Paar noort politseinikku sai surma ja umbes paarsada indiaanlast lasti maha.

Siis aga ilmus ühelt noorelt Ameerika kirjanikult raamat: „Punase mehe rööwimine“. See kirjanil näis oludega põhjalikult tutaw olevat. Tuli awalil standaal, walitus lõi kõikumata ja walimised seisis ukse ees. Georg Crawford wabastati ametist ja asja hakati uurima. See lõppes sellega, et Georg Crawford kaotas distsiplinaarkorras kogu oma waranduse ja ülcöö oli New-Yorgi rikkamaist mehest saanud kerjus.

Peale mrs. Booti surma wõttis Evelyne kogu Georg Crawfordi majapidamise enda hoolde. Iga päew nägi Evelyne hiinalinnas seda maja, mis ahwardas neelata Georg Crawfordi, pealegi weel nüüd, kus ta oli kaotanud oma wiimase poja. Sõb läbi kõneles ta ükshinda, aga kummalisel wiisil muutus lein oma laste pärast põlewaks fireks saada weel lord rikkaks, nagu suudaks raha sumbutada seda walu, mida ta tundis. Evelyne oli samuti waene. Ta teadis waevalt midagi oma onu mustast minewikust, sest Evelyne oli alles laps, kui algas standaal, ja nüüd oli see ammugi unustatud. Ta ema oli alati kõneleunud „professist“. Seda pidas Georg Crawfordi tõeliseks märtriks. Ka Evelyne uskus onu olevat alalist wõitlust pidawate parteide ohwri. Ka Crawford ise hakkas järjest enam ja enam uskuma, et ta on süütu, mida ta aga tõepoolest polnud.

4.

Shtul, kui New-York oli wajunud wärwiliiste walguslainete hõlma, lahkus Mac Lee toimetusest. Ta kohtas Joachim Hagenit ja Evelyne Lane'i wõõrastmajas.

Joachim oli tundma õppinud hulga uusi inimesi, oli ümberhulkunud New-Yorki kesklinnas ja isegi Broadwayl tutwusi sobitanud.

„Leian, et oleb kiig ettemaatamata, Joachim,“ ütles Mac Lee. „Bigemini jää siin wõõrats, sa ei tunne New-Yorki. Du inimesi, kelledele jääb su nagu paremini meele, kui see on sulle lastulik! Aga miks nüüd kõnelda sellest!“

„Meil on äärmis aeg lahkuda,“ tähendas Evelyne. „Nad juubeldawad meid furnuiks, kui meie siit wälja ei poe. Siia wõitwad kokku tulla wiitme kui poksiharrastaja new-yorklane, ja mis jääb siis järele meie waesest poissist!“

Joachim lasi pilgu korraks ringi läia. Etfootiliste liiklebe ja wäikeste puurilindude keskel jalutasid daamid kallihinnalistes siidkleitides. Saal pakkus kõige wärwikkallemat pilti, mida üldse wõib endale kujutleda. See näis olemat enam troopikannenaugu kui asjalit Ameerika tõelikkus.

Evelyne haaras Joachimi käe. „Tule armsam, su käsi walutab juba kindlasti kõigist neist kõesurumistist. Wõõraste-maja direktor tegi suurepärase reklaami sellega, et lasi sind omal kulul Euroopast siia sõita. Wähemalt wiisteist ajalehe reporterit on wahetpidamata majas, tundide wiisi päewapildistatakse sind igast küljest ja igas poosis. Kui ma poleks nii äraatwamata õnnelik, siis ma otse nutaksin walupisaraid kõige selle pärast, mida sa siin kannatama peab.“

„Jah, Evelyne! on õigus, lähme nüüd, kui su luudliikmed weel terwed on, sest tahan näidata sulle meie kultset New-Yorki,“ nõudis Mac Lee kannatamatult.

Uksehoidja seisis küünalsirgelt omas läikivas mundris, kui ta awas neile hiiglasuured klaasuksed.

Nad astusid õhtusse New-Yorki. Beegelsiledal asfalbil kihutasid sõidukid üksteise järel. Nagu elewandilunust tornid wanas hommikumaa muinasjutus seisawad pilwelõhkujad lahwatanud õhtusinas.

Joachim waatas peaaegu hingetult tuhandeid sarnaselt riidetatud mehi, kes nendest mööda ruttasid. Ta waatas neid punahuuleliski noori daame, leda wõis waewalt üksteisest eraldada.

„Koh, kuhu me's läheme?“ küsis Mac Lee, heites pilgu Evelynele. „Kas „Niki“ wõi „Maggie“?“

„Minult mitte mõnda „-süd“ oteli!“

„Aga kuhu? Õhtusõigiks on weel aega ja õhtu on pikk, lähme's kohwik „Florentsi“.“

„Ei, lähme Washingtoni platsile!“ hüüdis äkki Evelyne.

Nad astusid luffusautosse, mille wõõrastemaja direktor oli oma tähtsate külalistele lastutada annud, ja sõit läks pöörase kiirusega läbi tänavate ja tänavakeste.

„Mc.-Dugan-Street!“ käskis Evelyne.

„Seal seisab ajalooline teater Provinstown-Playhouse, ja sin — stopp! Siin on üks wana tänaw, kus asub „Kollane Hani“ See on wäike kunstnike lokaal künala walguse ja kummaliste inimestega. Mingil salapärasel wiisil näib sija kogunud olnud wana Euroopa.“

Joachim naeris rahuldatus, ent Mac Lee waatas kriitiliselt enda ümber. Nad istusid ühe lauakese juure. Jazzband kostab täies hoos, keegi kalifornlane lanlab kummaliskt neegrilaulu. Nende ees seisib poolpime tantsupörand.

„Süjem näitan sulle veel midagi mund,“ ütles Mac Lee, kellele siin hästi ei meeldinud.

Wärwõilised walgusekiired tantsijid nende peade kohal. Metsikus rütmis mürikses muusika, tantsupörandal keerlesid paarid tumedate kogudena. Nende lana juure ilmnes kelner walges uniwormis.

„Ginger-Gip!“ käskis Mac Lee. Ja tabades sõbra küsiva pilgu, ta wastas:

„Ei, sin pole tillagi alkoholi, kõlab waid nii!“

Kelner tahab ära minna, kuid Joachim astub ta juure ja küsib:

„Selge mulle otskohe, olete teie eurooplane wõi ameeriklane, ja kas wõib teilt saada ka mõnda korrakittu jooki?“

„Meilt wõib saada kõike, mida lubab seadus. Jah, olen küll kunagi sija tulnud Wiinist, kuid nüüd ammu juba ameeriklane.“

„Noh, siis ei jäta te kaasmaalast kindlasti mitte kuuwale? Puuwiljajook, jäätis ja soodawesi, soodawesi, jäätis ja puuwiljajook! Seba ei kannata ju keegi wälja!“

Joachim tõmbas taskust pangatähe ja pistis kelnerile pihku.

„Süwa — — puuwiljajook lisandusega,“ wastas kelner. Wahepeal oli lana juures, kus istusid Evelyne ja Mac Lee, juhtunud wäike tüli. Keegi mees istus otskohe Evelyne kõrwale, kühbar peas.

„Wõtte müts maha lady juuresolekul,“ käskis Mac Lee. Mees kehitas õlgu.

„Lady?“ lallutas wõõras, kes oli nähtawasti joobnud.

„Lady?“

Mac Lee largas püsti. Samuti ka wõõras.

„Kasige wälja, mees, kui teile teie sirge nina armas on,“ kirjus ajakirjanik.

„Mitte nii ägedaks minna,“ wastas teine. „Siin on peale meie veel inimesi.“

Korraga seisib lats hiiglaneegrit wõõra kõrwal ja peaaegu sõnalansumata lahtus see nende saatel. Mac Lee järgnes neile. Ka Joachim tahtis minna, kuid Evelyne hoidis

teda tagasi. Jõudes tänawale, ütles Mac Lee: „Olete lurr-
jus!“ Wastuseks tõmbas mõras taskust rewolvri. Enne
aga kui ta sai jeda kajatada, andis Mac Lee talle hoobi
lõua alla.

5.

Taual seisid kolm kõrget weinipokaali kollaka wedeli-
kuga, milles ujus kirss nagu paadide ulgumerel.

Nagu kulutuli lagunes laiali teade Joachim Hageni
süüvõimimisest. Ta ümber kogusid inimesed, keda polnud ta
waremalt kunagi näinud.

„Sead edu, mr. Hagen! Teil tuleb tubli kingitus, sest
Johnson on tubli wastane.“

Joachim naeratas. „Olen wõidelnud alati tublide was-
tastega.“ Järsu hingetõmbega pani ta klaasi lauale tagasi.
Selles polnud mitte punitiljajook, waid lange alkohol.
Tantsupõrandale ilmus grupp meeliko rahtusriietes. Mõõm-
satt tõlasti pafunad ja klaaside kõlmin kihutas tantsijaid ki-
remale ekstaasile. Äkki kostis tänawalt kaks pauku. Sel-
lele järgnes hele wile.

Joachim ei näinud märkawatti, et Ewelyne pidi pea-
aegu minestama. Kaks logu tormasid äkki ajakirjaniku kal-
lale. Joachim ruttas appihüüde poole, kuni kadus pime-
dusse. Jälle kõlas pauk!

Pimedusest ilmus nähtawale jõul kogusid. Kusagilt
langelt hüüdis Mac Lee, nähtawasti kutsus ta Joachimi.
Ka pimedalt põiktänawalt kostsid hüüded. Joachim jooksis
sinna. Ta ei näinudki, kuidas neli meest ühte daami tirisid
pimeda wõlvialuse poole, mille ees ootas auto. Põiktänawa
lõpul nägi ta ebaselgelt kolme snurt weoantot.

Kas kallaletung? Wälkkiirelt oli salslane kohal. Rusika-
hoobid lendasid iga ilmakaare poole. Algas metslik wõitlus.
üks haaras Joachimi kõrist kinni, püüdes teha teda wõitlus-
wõimetuks. Salslane pingutas oma spordist karastatud
muskleid. Wälkkiirelt tõusis ta parem rusikas ja tabas was-
tase lõuga, weel põlwega hoop altpoolt ja wastane langes
maha, kistudes klaasa ühe oma klaaslasti. Noor daam, kel-
lele tungiti kallale, oli põlwili langenud. Minna jalahoobiga
wirutas Joachim eemale wiimase kallaletungija.

Korruga hakkas ootawa auto mootor tööle. Kostsid su-
rutud hüüded ja bandiividid kihutasid minema.

Daam, kellele kallaletungiti, tõusis vüsti.

„Tänan, sir.“ — —

Ta wõttis Joachimi kae: „Du paras aeg lahkuda, — —
ma ei taha, et politsei asjast teada saab. Lähme!“

Poisilikult sake olewus pronkwärtwilise näonahaga —

nagu kullatolmuga kilepünderdatud, mölles Joachim, toetus väsinult ta najale. Ta oli väga elegantselt rietatud. „Nütem!“ kogeles ta, ja kõike jõudu kokkuvõttes hakkas ta jooksma, tõmmates Joachim Hagenit endaga ühes. Põit-tänawa algul ilmus nähtawale teise auto must siluett. Daam, kellele kallale tungiti, tõmbas oma päästja autosse.

„See polenud mingi tõeline kallaletung, sir. üks pank ei ärata New-Yorgis kuigi suurt imestust. Ma ei taha ai-nult, et mind nähakse.“

üllatunud silmitses Joachim tütarlast, kes oli endiselt rahulik, nagu poleks midagi juhtunud.

Auto kihutas minema enne kui politsei jõudis sünd-muskohale.

„Kuhu?“ küsis Joachim tundmatult daamilt.

„Järgmisele tänawale. Kui jääte minu juure, ei juhtu enam midagi. Need poisid ei julge enam lähedale tulla, kardawad teie rusikaid.“

„Mis inimesed need olid?“

Sõidukiirust wähenemata, pani noor daam käe Joachimi kaele.

„Kas wõite waikida? Wõin teid usaldada?“

„Kindlasti, kui soovite!“

„Teie käsi, sir, et te kellegile sellest sõnakestki ei räägi?“

„Jus, mu sõna selle peale!“

„Hüwa! Peate saama teada kõik. Keegi mees, kes mind armastab, kellele andsin aga eitawa wastuse, töötas mulle lättemaksa. Mind taheti ära rööwida. Kuid mul on äär-miselt piinlik, kui asi tuleb awalikuks. Ajalehed armasta-wad pööraselt lobiseda. Minu omakesed — mõistate?“

Ta tõmbas oma kaelotist, mille rihm oli ta kae ümber, nimekaardi. Sellel seisis peente tähtedega nimi, Lil Ste-vens, Wiles Avenue, number.

„Oleksin südamest rõõmus, kui wõiksin teid homme õhtul enda pool näha.“

Joachim nimetas oma nime.

üllatunud waatas tütarlaps talle otsa. „Hagen? Pol-
fiija Joachim Hagen? Lugesin teie saabumisest „New-York
Geraldist“.“

„Igal juhusel, see ma olen.“ — —

„Mii's ootan teid homme õhtul. Loodan, et tulete kind-
lasti! Aga, juba olemegi kohal.“ Ta peatas auto tawalise
autoknuri ees, mille uksest paistis hele elektriwalgus. Knuri
tagumises seinas töötas kaks meest ühe auto kallal.

„Walmis, miss Stevens,“ ütles üks meestest, näidates
wäiksele kaheistmelisele spordiautole tagumise wärawa kõr-
wal.

„Wiige enne see härra minn autos „Kollase Kane“ lo-
kaali. Dotan teid siin!“
Gagen istus juhi kõrwale ja auto wuras wärawast
välja.

Noor daam wiipas käre, hüüdes: „Aga täpsalt teeks!“
Ja tähendusrikkalt tõstis ta sõrme huulte.

Waevalt paar minutit ja nad olidki kohal.

Lokaali ees tänawal seisis Mac Lee, piiratud mõne-
politseinikkudest. Ta alumine huul oli katki ja haawast
nirises werd. Tema kõrwal seisis raudus käsi keegi mees.
Joachim tundis selles ära mehe kübaras, kes lokaalis oli tüli
norrinud.

Joachim tahtis juhile anda raha, kuid see lükkas paku-
mise tagasi.

„Ma ei tohi wastu wõtta, härra. Läheb miss Stewensi
arwele.“

Mac Lee kütlwas sõbra üle etteheidetega.

„Ära armasta seiklust, noormees. Mis sinuga dieti juh-
tus? Tulime liig hilja, et sind aidata.“

Evelhne hoidis kramplikult Joachimi käest kinni. Ta wä-
rises. Wiimane tundis seda ja surus ta õrnalt enda wastu.

„Polnud midagi.“

„Kuid sa said ühe filma alla,“ käis Mac Lee peale,
kuna Evelhne määris kõlwiweega punast laiku filma all.
Joachim aga ei suutnud rääkida, mis dieti juhtunud oli.
Ta tähendas, et ühele noormehele olla kallale tungitud.

Mac Lee tõmbas ta wähe kõrwale.

„Tahan sulle midagi öelda, Joachim, pane seda hoolega
tähele: Siin maal ei segata end wõdrastesse asjadesse, sel-
leks on politsei. Tehakse seda fiiski, siis ei saada kufagil nii
ruttu kuuli ribide wahese, kui New-Yorgis, et ehamugawa-
test skandaalidest igawesti waiwida. Ma ei taha tungida sinu
saladusse, aga ära enam kunagi sega skandaalidesse, isegi
siis mitte, kui on mængus mõni daam.“

Evelhne muutus närwilikuks. Joachim märkas seda ja
tähdendas ruttu: „See oli keegi noormees,“ ta peatus, sest
wale ei tahtnud hästi tulla ta huulte üle. „Arwatawasti
oli see mõni üliõpilane. Aga julge ja õiglane pois.“

Politseinikud läksid laiali, kuna üks neist kntsus auto,
et meest kübaraga wiia jaoskonda.

Sett hiljem tõusis uus lärm. Kõstsid politsei signaali-
wiled. Mac Lee wabandas ja jooksis lärmis suunas. Ewe-
lhne ja Joachim jäid ootama ta tagastulekut. Mõõdus ter-
welt pool tundi, enne kui tuli Mac Lee.

„Bean koha toimetusse minema. Politsei leidis kolm
mahajäetud weoautot. Mis arwate, mida wõiksid need isjal-

dada? Alkohol, lahlemata alkohol. Aga ütle, Joachim, kas mitte see saladuslik noormees . . ."

"Olen kindel, sel noarmehel polnud midagi ühist selle leidusega," tunnitab Joachim.

"Oli see auto, milles ja sõitsid, selle poisi oma?"

"Jah."

"Ja kuhu ja wiitsid ta?"

Joachim kehitas õlgu. "Ei tea, Mac, mis tänaw see oli. Muide, lubasin poisile, et waitin sündmuse üle."

Mac Dee raputas närwiltselt peaga. "Weel kord, hoiatan sind! Siin pole Saksamaa, inimesed on hädaohtlikud — ja politseinikud pole ka wana Heidelbergi õdwahid, kes oma praewardaga meile järele jooksid, kui tuleb laternaist ära kustutafime! Siin pole Wana-Heidelberg, poiss, ole ettewaatlik!"

Nad astusid uutawasse autosse. Evelyne tahtis wastuwaiblematult koju minna. Kurwalt ja waitfeli istus ta, uuri-des tähelepanelikult Joachimi nägu. Aga see jäi endiselt röömsaks.

Mõne hetke järel peatus auto Evelyne onu korteri ukse ees. Ernalt silus ta käega Joachim Hageni paksu juukseid.

"Kuni oled Mac Dee seletis, ei tunne ma ju pärast muret. Opi tundma New-Yorgi õdelu, aga ole ettewaatlik! Armastan sind — mida peatsin peale hakkama, kui sinuga midagi juhtuks."

Weel kord kuum suudlus ja tütarlaps kadus majja.

Joachim waatas talle järele, kuni sõbra hülle äratas ta mõtteist.

Nad sõitsid Mac Dee täktohta. Laikumisel otjustasid nad hiljem weel wähele purjutama minna, kuid sellest ei tulnud midagi wälja. Alkoholileid on Ameerikas sensatsiooni- ja kõik, mis sellega ühenduses, on äärmiselt salapärase. Mac Dee pidi wahetpidamata kirjutama, kirjutama ja telefoneerima. Kui Joachim kuulis, et sõbral tõepoolest aega napilt, läks ka tema wõõrastemajja tagasi.

Mööbusid päewad. Joachim treeneris hoolega poksi. Iga-päew kohtas ta Evelyne't. Mida sagedamini nad kohtusid, seda sügawamaks muutus armastus nende wahel. Nad laulsid kõiki wõimalust oma peatselise abieluks. üks oli kindel, et Joachim Hagen pidi weel kord enne Euroopasse tagasi minema. Kui hästi talle ka Ameerika ei meeldinud, ei snutnud ta siiski jäädawalt lahkuda omaist kodumaast.

Joachim oli selle waitse õise seikluse juba unustanud. Ühel päewal kõlistab talle Lil Stevens ja küsis miks ta ei tulnud. Siis alles meelustus Joachimile to õine seiklus ja ta wastas, et tuleb täna peale lõunat.

Siefti tundis ta küll südametunnistuse piina. Ta pol-
nud tol korral juba oma sõpra tolle võõra jälgedele,
ta Evelynale oli ta walestanud ja kõnelenud kellegi noorest
mehest. Peab ta näid rääkima tõtti? Aga ta oli Bil Ste-
vensile lubanud waitida ja tal oli kombeks pidada sõna.

6.

Oli süge, wihmane päew. Egupeetud börsimaakler
Leslie Parker telefoneeris ühte oma filiaali, mis asus
125. avenüül.

„Wajan tublit ja usaldusväärset naisametnikku väga
tähtsa ülesande jaoks.“

Talle wastati:

„Mul on üks ametnik, miss Evelyn Lane, keda võib
täielikult usaldada. Peab ta kohe saama kelli-büroosse?“

„Jah, helge miss Lanele, et ta kohe sõidaks minu juure.“

Kui Evelynel teatawaks sai, et tal tuleb minna pere-
mehe juure, polnud ta ehmatas wälte. Kas tunneb ta mu
ära? Aga selles polnud ju midagi ebaharilikku, et müüsi
ära oma ehte, arutas ta endamisi, mrs Parker maksis mulle
nõutud hinna ja mul pole põhjust sellepärast häbeneneda.

Pool tundi hiljem ta astuski Parkeri büroosse.

Ta nägi kuidas wastasufest wäljusid mitu meest, kel-
lel polnud wähematti sarnadust ärimeestega. Nähes oma
naisametnikku sisseastuwat, silmitses Leslie Parker teba
hette järjest kaswawa imestusega.

„Olen Evelyn Lane“, ütles tütarlaps wiimaks.

„Oh! Minu filiaali-juhataja soovitas teid mulle.“

„Kas ammu olete minu teenistuses?“

„Täpsalt kaks aastat, mr. Parker!“

Parkeri waade tegi Evelyn segaseks. Ta ei aimanud,
et Leslie Parker nende kohtumisest saadil Riddy Aroni
juures polnud suutnud teba unustada.

Mitmel korral oli ta tahtnud minna Riddy Aroni
juure ja küsida, kes oli see harrfordsest ilus daam, kuid oli
suutnud end wiimisel hetkel weel tagasi hoida.

Auna Evelyn arwas, et Parker tahab oma läbitun-
guga proovida tema kui ametniku wäärtust, waa-
tas Leslie Parker teba täiesti teistsuguste tunnetega. Ta
tõnits püsti ja astus üsna Evelyn lähedale.

„Koh, kohtasite oma peigmeest? Te ju sõitsite tol kor-
ral talle wastu.“

„Jah,“ wastas Evelyn sarakilmil. „Ta on juba mit-
mendat päewa New-Yorgis.“

Leslie Barker milistas waeiwalt kuulbawalt läbi ham-
maste.

„Maal on teie jaoks ühesanne, miss Lane. Palun sõitke
kohe wiieendale avenüüle meie kunde Lil Stevensi juure.
Siin on tema täpne aadress.“

Ta andis Evelynele wälkese sebelitese ja kõneles edasi:
„Suurem osa Lil Stevensi warandusest on paigutatud meie
ettewõttesse. Selge talle isoonalifelt, et ettewõtet ähwar-
dad hädaoht, ja et ta wiivitamatast astuks samme seisu-
korra parandamiseks. Kas mõistate?“

„Jah“, wastas Evelyne ja tahtis lahkuda, kuid mr.
Barker tegi kättega liigutuse, et tahab edasi rääkida.

„Kui lahju, miss Lane, et peate weetma oma noore
elu lihtsa bürooametnikuna!“

„Andestage, mr. Barker. Ütlefin juba teile, et olen
kihlatud ja abiellun oma peigmehega. On ju weel palju
samasuguseid noori tütarlapsi kes peawad samuti töötama.“

„Aga ükski neist noortest tütarlastest pole nii ilusad
kui teie.“

„Selle üle ei wõi otsustada mina, mr. Barker, aga
kui lubate, lähen nüüd!“

„Palun üks hetk, preili. Teie meelbisite mulle juba
esimesel filmapilgul, kui nägin teid Kiddy Aaroni juures.
Olen sellest saadil alati mõelnud teile. Olen äärmiselt
rõõmus, et teenite minu ettewõttes, ja wõin teid sel teel
jälle näha! Olete nõus walmistama mulle jeda meeleshead
ja einetama minuga seltsis täna õhtul?“

„Ma ei mõista, mr. Barker, mis annab teile põhjust
minuga sel wiisil kõnelemiseks?“

„See on Ingupidamine teie wastu, armastus esimesest
filmapilgust, kui soowite nii nimetada.“

„Mr. Barker, lõpetan nüüd kõneluse teiega ja tuletan
ühtlasi meelde, et waataksite mulle kui oma teenijale, kes
on küll kohustatud teenima teid, kuid pole kohustatud was-
tawõtma teie kaastundmusi. Wastasel korral olen sunnitud
lahkuma teie teenistusest.“

Barker wälkis mõne hetke, noogutas siis lühidalt peaga.
Evelyne ruttas wälja.

Barker waatas talle järele, kuni poisš sules ukse ta
järelt, astus siis toa tagaseinas asuwa ukse juure ja hüü-
dis pool sofnal: „Al Swift!“

Järgmisel hetkel awanes üks ja sisse astus pikakaswu-
line mees, kelle pruun nägu ja kõnnak lasid oletada, et ta
on merimees.

„Kapten“, ütles Leslie Barker, „Kuula! Saatfin Lil

Stevenfil teate, et ta müüks kõik me piirituse tagawara. Politsei on minu uuest laadungist, mis tuli Euroopast, haisu ninna saanud. Siiski õnnestus meie mootorpaadil piiritus maale tuua. Mannapolitsei on nüüd äärmiselt tähelepanelik. Ta poleks tulnud kunagi sellele mõttele, poleks meie konkurent mõni päew tagasi tunginud Vil Stevenfile kallale, kes kolm woaantu täit piiritust tahtis Lantsupaleest Morrifese transporteerida!"

"Ja teie arwate, et meid waritses hädaoht?"

"Kindlasti! Sa tead, et mul on head sidemed. Kuulsin ühelt usaldusmehelt, politsei olewat meie telegrafisti raadiotelegrammi finni püüdnud. Ma ei imesta põrmugi, kui ta meie piirituselaagri warsti hoiu alla wõtab!"

"Tont wõtaks, milline laotus," kirus kapten Swift.

"Afi polegi nii hull. Minu laotus pole just wäga suur, sest üks suurem Euroopa kontsern finantseeris kogu saadetise. Nüüd oleme kindlustatud. Kui sa aga tahad endale wäheke raha teenida . . ."

"Hüwa!"

"Sa sõidab homme minu jahiga, „Kuldse Wärawaga“ Bermuda saarele. Organiseerisin uue salakaubaweo Kaanada piirides. Sa saad ühes kirja, milles leiab määrused endale."

"Tehtud, mr. Barker!"

"Peaasi on aga, kapten, ükski inimene New-Yorgis ei tohi teada, et hõrsemaakler Leslie Barker on edukam salapiirituse wadaja. Parimad detektiivid jälgivad mind. Ainult minu inimeste äärmine ettewaatus ja suupidamine kindlustawad meie edaspidise julgeoleku."

"Kapten Swifiti wõite usaldada, seda peaksite juba teadma, mr. Barker."

"Hüwa. Ütle nüüd wana merikaru: Oled sa olnud kunagi armunud?"

"Üle mõlemi kõrwade ja weel mõni meeter peale selle, mr. Barker."

"Paganapihta, oli see aga armastus siis? Wõid sa endale ettekujutada, et sinu shef on samasugune eesel, nagu sinagi?"

"Jah, shef, see on asi, mille wastu ei aita mõistus midagi. Kui olete armunud, siis abielluge selle tütarlapsaga, ehk tehke ruttu reis põhjanahale."

"Ma ei taha teha ei seda ega teist, kapten. Tahan aga saada seda tütarlast, kuid teel seisab keegi mees, kelle nimi on Joachim Hagen."

"Ja mida peab's tegema, mr. Barker?"

„See Joachim Hagen lab Commodore-wõrastemajas. Kuidas ja ta enda juure meelitab, kapten, see on sinu asi. Tahan, et homme, kui sõidab Bermuda saarele, ta oleks „Kuldse Wärawa“ pardal. Bermudas lae ta maale — igal juhul ei hoolitse selle eest, et ta järgmise neljateiskümne päewa jooksul ei saa segada mu plaane!“

„Tubli! Aga kasu . . . ?“

„Wiistuhat dollarit, kapten!“

„Pange wiistuhat juure, mr. Parker, siis pistawad haid poisi kinni!“

„Mitte nii ruttu, ega nii jõhkralt, kapten! Unnan wiistuhat dollarit, mitte senti rohkem. Ja Bermudas laeet poisi maale.“

Rahulolewa muigega lahkus kapten Swift

7.

Samal ajal, mil kaubeldi börsimaakleri Leslie Parkeri leffbüroos, istus Joachim Hagen Lil Stevensi luffuskorteris wiindal aweniüül. Nõik oli sin pimestawalt uhke: igast esemest hooivas wastu määratu rikkus. Lil Stevens wõttis wastu oma päästjat haruldase südamlikkusega. Ta langes heledawärwilist ennelõuna kleiti. Ta liigutused, ta hääle pehme kõla, ta käed, ta silmade wõlum läige, ta naha kuldnue toon — kõik see tegi Joachimini segaseks. Algul otustas ta õige pea lahkuda, nüüd aga istus ta suurel, pehmel tugitoolil ja kuulas põnewusega Lili jutustust, rüübatas sekti sagedamini, kui see tal tawalikelt kombeks.

„Jah, mr. Hagen, olen indiaanlanna, puhastwerd indiaanlanna. Mu isa oli Laulew Madu, üks omaaja fuurimaid kangelasi. Kuni kümnenenda eluaastani elasin indiaanlaste laagris. Mu isa oli suguharu wiimane wõsu. Sieti küll mu wend, kuid see suri warakult. Tolleaegne walitsuskomisjar muutis seadusi oma äranägemise järele. Ta wõttis wägiwalselt indiaanlastelt nende maa-alal peitunud warandused. Uhe sõnaga, ta röwwis meid paljaks.“

Wiimaks korraldas mu wend mässu, kuid lõputulemuseks oli, et ta lasti maha. Mu isa suri suure mure tõttu. Wiimased indiaanlased, kes weel elu jäid, pilluti laiali iga ilmakaare poole. Mina aga töotasin komisjarile kättemakssa. Olen pidanud sõna!“

Joachim Hagen ei mõistnud ta wiimaseid sõnu üldse. Ta ei teadnud midagi sellest, et to salapärane naine oli Crawfordide perekonna peaaegu häwitanud. Romantika, mis ümbritses ta jutustust, oli nii paras ta tundelisele hingele.

Oli see alkoholi või tolle naise jookvastaw mõlu — Joachim haaras ta kätte. Ta ei tunnudki, kui naise waba käsi langes ümber ta õlgade.

See oli küll äärmiselt juhus, et Evelyne Lane, kes seletas segawerelasele oma tuleku põhjuse, teatamatalt sisse lasti. Ja nii see juhtus, et Evelyne astus tuppä ilma wähemagi aindufeta, et leiab tolle naise oma peigmehe süleluffs. Ta on nii ehmunud, et ei suuda lausuda ainustki sõna. Ta filmilmade pill on kui naelutatud sellele pilbile. Ta ei usu, et see on tõelikkus, arwab end und nägewat.

Ent see pole unenägu. See on kohutaw tõelikkus. Tassane wärin läbis ta keha ja huultelt kostis tassane karjatus. Näid alles pööris Joachim pea ja tundis ära oma pruudi. Ta ise on nii ällatunud, et wahib Evelynele otša juuril filmil. Kulub enne paar head filmapillu, kui ta suudab end koguda. Ta ruttas Evelyne juure, et sellele midagi kõnelda, kuid wiimane ei pea teda enam ainsagi pilgu wääriliseks. Alles annud miss Stevensile teate ära, ta jooksis listi, et võimalikult kiiremini lahkuda sellest majast.

Näid ta teadis, et oli petetud. Petetud mehe poolt, sellele poleks ta suutnud walelada kõige pisematti asja.

Pooltsuletud filmil waatab Lil Stevens uksele seiswat Joachim Hagenit, kes meeleheitel ei tea mida teha.

„Kas tundsite seda daami?“

„Jah, miss Stevens. See on minu pruut!“

„Oh! Mul on äärmiselt kahju, mr. Hagen, kui satute näid wale kahtluse alla! Seletan ise tollele daamile kõik! Tulete minu poole lõunale? Arge öelge ei? Mul on teha waid mõned korraldused telefoni teel, kis olen jälle teie kahtluses!“

Ta huulte ümber mängles endiselt wõrgutaw naeratus. Joachim Hagen kogeles wastuseks — ta pidawat kohe kõnelema Evelynega — aga ta ei saanud kohe trasti lahkuda, sest samal hetkel astus tuppä snur tugew mees, keda Lil esitles kapteni Swiftina.

Lil Stevens on kapteni tulekust nii ällatunud, et ei suuda enam Joachimi lahkimisele wastu waielda. Imelikul pilgul wahtis ta kaptenile otša.

„Sa ei rõomustagi!“ hüüdis wihaselt kapten Swift, haarates lauast sektiipudeli.

„On ju endast mõistetaw, et rõomustan sind nähes.“

„Wõimalik! Kuid siiski näib mulle, sa tahad seda saltsalt seada minu asemele! Noh, mis sa ütled selle kohta?“

Lil Stevens ei vastanud, astus ainsa juure, lükkas ees-
riided kõrvale ja vaatas välja.

All tänawal seisis üks ta spioonidest. Lil andis sõrme-
dega märku: see tähendas, et kõik piirituse tagawara lohe
ära saata!

Kapten aga mõistis ta vaikimisi teist. Nutuliste sam-
mudega astus ta Lili seljataha.

„Ühte ütlen sulle, pea seda alati meeles: kui sa peaksid
selle sakslase vastu veel tundma huvi — waiki! Mul on
head filmid! Sa peaksid ju tundma mind, ja kõik, kes tunne-
wad mind, ei taha meeleldi sattuda minuga wastollu.“

Wälkkiirelt pööris Lil end ümber. Ta otsimil puundu-
tas kapteni lõuga, nii lähedal seisis ta ahwardaw nagu me-
hele. Et ta küll märksa wäiksem oli, taganes siiski mees
ta eest. Ta filmid olid ebaharilikult suured, ja walged ham-
bad wälkufid kurjakuulutawalt kui ta rääkis.

„Al! Näib, sa ahwardad mind! Kas oleme teinud
kõkkuleppe wõi mitte!“

„Oleme.“

„Aga mitte, et saan kunagi sinu naiseks. Häda wiis
meid kokku, mõistab! Tead seda sama hästi kui mina, Al!
Ja seda tead sa ka, et iialgi pole mulle ükski teine mees
nii kasulik kui sina!“

„Kasulik! Hüwa. Kasulik.“

„Jah. Sa oled mulle ja Leslie Parkerile kasulik. Ma
ei tea, mis siis oleks, kui poleks sind minu kõrwal. Ja sul
pole midagi kahetseda! Olen sinust tõepoolest midagi teinud.
Ja sa pead tõusma weelgi. Aga ühte pane tähele, kapten
Swift: kui sa veel kord teed mulle etteheiteid ühe mehe
pärast, nagu praegu, kirjutab mulle eeskirju, siis, ole ette-
waatlik, kapten Swift! Kahjatsed kindlasti, kui teed minust
enda waenlase!“

Swift naeris. See oli häbelik nõutu naer, kuid siiski
peegelbus sellest, et Lili sõnad olid õiged.

„Waenlane! Seda ei suuda sa olla iialgi! Kunagi ju
ikka armastasime teineteist. Et ma seda päewapealt unus-
tada ei suuda, ei wõi sa mulle sellepärast etteheiteid teha.“

Lil puhkes heledalt naerma. Al muutus järjest kur-
wemaks. „Al, oled halb näitleja.“

„Lil, oled naine, kuid sul on kiwi südame asemel!“

„Mjub? Hüwa, usu seda! Aga ära räägi kunagi enam,
mil teel õppisin tundma sind!“

Lil tasandas hääle peaaegu sofnaks. Ta vaatas kap-
tenile otse filmi nagu wastane, kes püüab ärritada oma
waenlast, et sel teel teha kergemini häwitada.

„Kuidas äppisin kind tundma, Swift, jah? Tol korral polnud ma veel rias. Min wacne tüdruk, lühikest aega New-Yorgis, wacne indiaani tüdruk, kes oli täiesti üksi ja kaitseta selles hiigla mesipuus. Mäletan weel selgesti oma esiwanemate, Luulsa beaiku Tecumshis aegseid laule ajast, mil esimene walge mees John Kinzie, kes kauples nahkade, tuli meie maale. Sellest ajast on möödunud juba aastat, lühike aeg, eks? Ja minul, Laulwa Mao tütre, oli walgete poolt häwitatud indiaanlaste lihtne hing ja wiha. Minu filme ees seisab weel praegugi nõupidamise tell, kus walged äraandjad istusid koos minu esiwanematega ja nendest wäljameelitatsid, mida nad wägitwallaga wõtta ei saanud. New-Yorki tultes lootsin eest leida linnakese wäikeste puumajadega, kuid leidsin linna mülgaste, müüride, maaaluste teede ja majadega, mis ulatasid pilwedeni. Seisin üksi, täiesti üksi kihawas liikumises, üksi oma walgu ja wiha. Mu wend langes wõitluses politseiga, samuti ka isa, preeria oli läinud hulluks. Minu südames — tol korral polnud weel mul südame asemel kivi, M — mu südames kees wiha. Siis kohtasin sind parajasti sel hetkel, kui hüppasid aknast wälja. Mäletad, M?”

„Muidugi mäletan,“ urises M. Talle polnud see meeletuletus põrmugi meeltnööda.

„Politsei oli su kannul. Sa jooksid, nii welda, mu kätte waele sel põl. Mita mind, hüüdsid ja hirmunult, peida mind ära!

See oli mu indiaani weri, mille mõjul talitasin nii,“ jatkas Lil Stevens. „Teadsin lähema silla all salajase urka, kuhu peitsin su. Kuulsime jälgijaid lähenemas. Üks neist kinnitas alarmikasti tänawanurga külge. Samal hetkel kihutasid politseiantod üle silla. Rogu linna politsei oli jalul. Elektrifellad helisesid. Signaalituleb löid põlema, mis tähendas: ettewaatus! Murbwaras põgeneb!”

„Ja sina, Lil?”

Selle kummalise naise ümber oli nii salapärane õhk, et isegi kapten Swift, endine wang nr. 1202 Sing-Singist, ei julenud talle welda tött. Ta polnud weel kedagi kartnud omas elus. Aga seda naist, kes teda walitses nagu koera, seda kartis ta. Lil Stevens jatkas.

„Sa oled sama Swift, kes itaallase John Expositale nädal tagasi kunli kerre kihutas, sest et üks poliitiline klubi talle selle eest maksis!”

Kapten seisis liikumatult keset tuba.

„Mii! Ka seda sa juba tead?”

„Jah. Ja mis minusse puutub, Al, olen waba! Wõin oma wabadust kasutada, kuidas tahan!”

Samal hetkel astus sisse segawerelasejt teener.

„Nägemiseni, kapten,” ütles Lil. „Kui olete paremas meeleolus, siis määrame kohwi hinna kindlaks!”

Nagu tugev gorilla, wäljus kapten toast.

8.

Joachim sõitis Lil Stevensi juurest kohe wõõrastemajja, kus otsasid teba ajakirjanikud. Ta telefoneeris Evelynele büroosse, kuid asjata. Teba polnud seal. Ka kodus polnud ta. Joachim läks tagasi wõõrastemajja, kus Mac Lee teba otsas. Sellele jutustas ta puhtsüdamliselt ära oma seikluse. Ta ei teadwat isegi, millist huwi ta tundis selle naise vastu. Armastus polnud see kindlasti mitte. Ta armastas ju ainult Evelyne't, ja ometi tundis, et on süüdlane ta ees.

Evelyne oli parim tütarlaps maailmas, aga uhke. Kindlasti mõtles ta, et Joachim teba petab. Kuid see polnud pettus. Tõeliselt oli see waid enda lohatise jätmine. Mac Lee rahustas teba kuidas suutis. Lubas Evelynele ise seletada kõik.

„Kuid ühte ma ei mõista fiiski, Joachim. Miks ei kõnelenud sa oma pruudile sellest daamist? Ja kuidas sa üldse tutvusid temaga?”

Joachim waiakis. Siin oligi ta saatuslik punkt, millest ta ei tohtinud ega tahtnud kõnelda. Mac Lee pigistab ühe silma kinni kui ta ütles:

„Joachim, sa oled alles „roheline“, nagu siin maal öelda armastatakse, ja pealegi, weel sakslane. Ära lase end ninapibi wedada. Mõistab?”

„Saan aru, kuid anna mulle aega. Wõib olla tuleb aeg, millal wõin kõnelda.”

Shtul, kui Joachim Hagen istus üksinda wõõrastemajja saalis, mis sarnanes rohkem troopilisele põlismettsale, kus kaswasid kummalised taimed, toodi talle kiri.

„Olen „Kuldse Wärawa“ pardal. Kawatsen Ameerikast lahkuda. Kui mind weel kord näha tahad, tule kohe sadamasse.

Evelyne.”

Joachim oli nii erutatud, et ta ei näinud selles teates midagi iseäralikku. Tal oli waid üks mõte: Evelyne põgenes. Ta tahab jätta mind maha. Wõimalik, nad ei näe teineteist enam kunagi.

Pillugi wihwõttamata haaras mantli ja kübera, ja tor-
mas wälja.

Kui ta sabannasse jõudis, oli juba pime. Ta wõttis
mootorpaadi ja sõitis „Kuldse Wärawa“ juure.

Tekile jõudes tuli talle wastu laewa esimene ohwitser.
„Otsite wist miss Lanet. Kannatage ainult üks hetk.
Mulle tehti ülesandeks saata teid suitsetamisruumi.“

Mitte küllalt usalduswäärse wälimusega ohwitser saa-
tis Joachimi wäitesesse kabiini laewa allruumis.

„Kui kummaline,“ mõtles Hagen. „Mis on Ewelynel
sin tegemist. See pole ju üdse reisi ajate laew!“

Temas tähtsast lahtlus. Ohwitser oli kabiinist juba
lahkunud. Joachim ruttas ukse juure, et minna wälja ja
nõuda seletust. Aga üks oli lutsus.

Näid ta alles taipas, et oli lõksus. Kõegi tundis pöö-
rast huwi ta kadumise wastu. Ja et meelitada teda lõksu,
selleks kasutati Ewelyne nime.

Ta lasti pilgu taas ringi käia. Ühes nurgas köiepuntra
kõrwal nägi ta mitu tühja pudelit. Kõhe tähtsast tal hea
mõte. Ta kirjutas kirja, pani selle ühte pudelisse, wajutas
forgi kõwasti peale ja peitis pudeli siis põne tasku.

Järgmisel hetkel juba kistigi üks lahti ja laks madrust
astusid sisse.

„Tule wälja, pois, kapten tahab su'ga rääkida.“

„Ainult külmawerd ja rahu, siis wõib loota pääsmi-
sele,“ mõtles Joachim. Sõnagi wastamata järgnes ta mad-
rustele, walmis wastuwõtma igasugasi illatusti.

„Aärmiselt ja õigust pole mingit mõtet,“ seletas üks mad-
rustest. „Aärmisel juhusel wõib see makssta su elu.“

Joachim noogutas tummalt peaga. Järgmisel hetkel
andis ta madrustele laks tugewat rusikahoopi. Ühte tabas
hoop näkku, teist löua alla. Kirudes tuikusid poisid kõrwale.
Seda momenti kasutas Joachim, hüppas reelingu ääre ja
wisatas pudeli merre, et sel teel wiia sõbrad ta jälgile.
Pääsmise lootus sel teel näis olema küll äärmiselt halb.
Kuid olen teinud kõik, mis wõisin, rahustas ta end. Wähe-
peal olid madrusted toibunud. Nad saatsid tal kaeft kinni
ja lükkasid kapteni kabiini.

„Siin see pois on. Meie näis, nagu oleks ta midagi
merre wisanud.“

Joachim tundis kapteni ära.

„Kapten! Te ju näete, kellega teil on tegemist! Näh-
tawasti su tehtud teile ülesandeks mind wangistada.“

„Ma ei tunne teid,“ wastas Swift filmagi pilguta-
mata. „Mida otsite sellelt laewalt? Ma pole ju lutsunud

teid! Ka pole teil piletit. Samuti pole teil ka raha sõidu jaoks. Kõige õigem, te peate tööga tasuma ära reisuraha!"

Nähes wastase laurawat pillu, Joachim wastas täiesti rahulikult: „Süüa, kapten Swift, andke mulle tööd!"

„Tubli! Kütjaid on alati waja."

Joachim teadis, et tal tuli alistuda, sest siin polnud jõuga midagi teha. Ta ükskõiksus wihastas kaptenit hirmfasti. Närwiliselt löndis see toas edasi-tagasi.

„Ärge arwake, et see on nii kerge! Kütteruumis töötamine on hoopis midagi teistsugune, kui naistel päib segi ajamine."

„Loodan, sellega on meie jutujamine läbi, kapten Swift. Pole enam mingit põhjust selle jatkamiseks."

„Nii? Kas tõepoolest pole põhjust? So waata, nüüd tal pole enam põhjust sellest rääkida!" Swift karjus wihafelt. „Ennem teha lollust ja siis mängida gentlemani!" Paari sammuga ta oli Joachimi juures ja haaras selle kraest kinni. Oli selgesti näha, et ta otsis tüli.

„Minge eemale, kapten!" Joachim ütles weel täiesti rahulikult.

„Naeruwäärt, noormees, „Kuldse Wärawa" peal käsen ainult mina — ja mina —"

Nüüd oli sakslase kannatusel lõpp. Ta andis kaptenile tugewa hoobi lõua alla. See tuikus ja kukkus tugewa mürtfuga wastu raudseina.

Ent hoop polnud nii tugew, et ta oleks kaotanud meele-märkuse. Ta andis signaali.

Sett hiljem kostis laewalael tugew jalgade müdin ja labiini üks kisti lahti.

„Mässaja!" möirgas kapten. „Ta tuli mulle kallale."

Nagu wihafed hundid tormasid madrused Joachimi kallale, kuid wiimane ei annud nii kergesti alla, waid jagas hoobe igasse külge. Ta oli eeskujulik poksija. Ta wõtted oleksid rõõmustanud igat sportlast. Siin aga oli kaalul wabadus wõi koguni elu. Madrused kukkusid nagu lotid üks-teise järele. Wahepeal oli kapten toibunud. Ta ajas end sirgu ja asus madrustele appi. Kuid wiimaks wäsis ka Joachim ja ta langes kapteni osawast hoobist maha.

„Raudu panna!" karjus kapten wõidurõõmsalt.

Kummaline, mõtles Joachim, et tal on kogu rauad käepärast. Oid need tal algul taskus?

Kirisedes langesid rauad ta kätte ümber

„Silmapiil laske mind wabaks!"

„No ära parem sellele mõtlegi, poisu. Me paneme sind kinni laewa allruumi. Ja et sa enam lollusi ei teeks, paneme su jalge ümber samuti ilusad paelakesed.“

„Teil pole selleks vähematti õigust! Mu konsul nõuab seletusi teie teguviisi kohta.“

Swifti huultele ilmus pilkaw naeratus. „Pole tarwis sellega aega viita. Mässajad anname järgmises sadamas politsei kätte ja asi ongi korras. Wiige ta ära!“

Madrustel tuli Joachimi tirida wägivaldselt kapteni kabiinist wälja. Enesega rahul olles läks kapten Swift üles komandosillale.

Weerandtundi hiljem tuli kapteni juure üks laewamees-test, kes kandis hõbedast kõrwarõngaid ja kelle otsmikku katis suur arm.

„Mees lamab käsit ja jalust kinniseotuna laburumis, ega jaa end üldse liigutada. Du's nii õige?“

Wastust ootamata astus madrus kapteni kõrwale. Nende wahel näis walitsewat sarnane sõbralikkus, mis pole Lombeks ühelgi teisel laewal.

„Kas tõepoolest,“ küsis ta, „annate wiisi politsei kätte?“

„Ei mõtlegi,“ naeris Swift. „Me laseme ta saarel maale ilma paberiteta!“

„Ah nii!“ Madrus pööris pilgu pimeduses mustendawale weewäljale. Õikki näis Swiftile tärkawat midagi meele ja ta ütles:

„Timm, wõtsin sind tol korral Tahitis pardale, kui politsei oli su kannul. Nad otsisid laewa läbi, kuid ei aimanudki, et sa lamasid köiepuntra alla keset laewalage.“

„Pole unustanud, kapten, ega unusta iialgi.“

„Ma ei küsinud tol korral,“ jatkas kapten, „miks nad sind ajasid taga. Tean aga, et su südametunnistusel on to Tahiti tütarlaps. Oli wälke kena daam, päris kahju temast!“

Madrus muutus näost surrukahwatuks. Ta filmad näisid ujuwat weres.

„Kapten, armastasin toda Tahiti tütarlast, siis tuli to neetud inglane...“

„Tean, ta inglane pole tulnud enam filmapiirile. Nad sind otsiwad praegugi weel, Timm!“

„Kapten —“

„Mitte sõnagi enam, Timm. Oled minu mees, ja nii tõesti, kui olen kapten Swift, ei anna ma sind üldse wälja. Mõistan, et armukadedusest —“

Õikki ta katkestas kõneluse ja wahtis ükssilmi merele. Timm silmitses teda uuritwa pilguga. „Kas ta armukadedusest, kapten?“

„Jah, Timm. So mees seal laburruumis —“
 „Mõistan, kapten! Lendab üle parda, jah?“
 Rana silmiffes kapten madrust salapärase pilkubega.
 „Meeskond märkaks seda, kui tooksime ta wälja omast
 longist. Et, Timm, see ei lähe. See peab olema juhus. Ta
 peab minema kütjaks, mõistad? Kõik muu jätan sinu hoo-
 leks.“
 „Mõistan, kapten!“

9.

Joachim Hagen magab. Ansaigilt kostab ühetooniline, he-
 lifew mürin.

Aegamisi awas Joachim silmad. Ta leidis end poolpi-
 medast ruumist, igasugu esemete keskelt.

Müüd talle meeletus kõik.

Ta oli ühe laewa laburruumis.

Et laew sõitis, tundis Joachim selgesti tasasest hõl-
 jumisest. Ta tahtis ülestõusta, kuid märkas äkki, et känd
 olid kinni.

Wiimaks ta ajas end süiski waewaga jalule, sest jalad
 olid wabad. Mida see tähendas? Miks oli ta siin — miks?

Joachimil walutas pea, ja unesti istus ta pimedas
 punkri pörandale. Rana istus ta nii, pill juhitud läiki-
 waile läerandadele ta läerandmeil, otsides asjata seletust
 sellisele ebamugawale seisukorrale.

Järjest selgemalt kostis ta kõrwu masinate undamine
 ja wee ühetooniline sulin.

Äkki märkas ta, et ruumil oli ka aken. Ühe hüppega
 oli ta püsti ja surus pea wastu kollipakkist aknaruntu,
 mille läbi paistis ebaselge pilt tundmatust maakohtast. Wäl-
 jas pidi olema hele päikesepaiste.

Weel polnud nad jõudnud sadamast wälja.

Ümberringi paistis kollakashall weewäli. Kangel silma-
 piiril on näha järjest kaugenewa ranna piirjooni. Laewast
 möödub wäike purjel tuule kääs lehwilwa tumepunase li-
 buga. Joachim pörutas mis jaffas wastu paksu klaasi, kar-
 judes sealjuures täiesti kõrist.

Ent asjata. Teda ei kuulud.

Nagu wari kadus purjel. Ta oli nagu pilt mingist
 ebatõeliseft maailmast.

Laewa ninast kostis endiselt masinate ühetooniline mü-
 rin, ja tekil jooksid madruste omis rasteis purklingis.

Muskate ja läerandadega tagus Joachim wälja longi-
 nist, kuid ei mingit wastu. Lootusetult wajus ta unesti
 oma wangilongi pimedasse nurka.

Mida see kõik pidi tähendama? Mis nad tahtsid te-
mast? Mis ta teinud oli? Millist huvi tunneb to kapten
Swift, tema, Joachim Hageni vastu?

Saabus õhtu. Alnast sissetungiv valgus muutus jär-
jest õhemaks pruunikaks looriks. Ükki avaness üks. Keegi
hüüdis eht ameerika merimehe ükshõikusega: „Hallo! Glad
ikka veel?”

Üksse awaufest sissetungivas valguses nägi Joachim,
et see oli suur, tugev mees, peaaegu maani ulatawas wi-
makines.

Ta jäi Joachimini ette seisma hartis jalu ja püüdis teha
föbralikku nägu.

„Kes te olete? Ja mida tahate minust?” Joachim pea-
aegu mõrgas wihast. „Kuipea kui olen waba, teatan sar-
naseft rõõwikkale tungist oma konsulile. Jah, teen seda
kohe järgmises sadamas. Küll siis siputate ise nois rau-
dus.”

„No, poisin, seda juhust sulle ei tule,” mees wastas ti-
geda hirwitusega. „Ja näüd, jõmpstas, upita end jalule.
Uga lähku, kurat wõtaks, wõi ma teen sulle jalad alla. Sa
saad alles ktili, kui lased teda oodata. Wõi eht tahadki
tundma õppida hästi punnutud kõie otta?”

Ei aidanud muud, Joachimil tuli täita käsku. Mees
lülitas ja tõukas teda, kus aga wähegi leidis juhuse. üle
laewalae minnes mõtles Joachim, ilus laew, aga inimesed
fessel on eht piraadid.

Mere kohal hõljus järjest kaswaw hämarus. Lainetus
oli tugevam kui waremalt.

„No astu, astu, siidi poisu!” Mees pillas ja hirwitas
Joachimini nii palju kui mõistis. Milllegi pärast oli ta pöö-
rafelt wihane oma wangi peale.

Wärsti jõndsid nad tekilabiini trepini, mille kõrwal oli
salongi üks.

„Siin on to poisin, kapten!”

ülewalt, poolpimedast kajutist kostis lühike ja walt
käsklus, mille peale ütles pikas wihmakines mees:

„Tule, lähme alla poja, su wõitlus tule ja sütega al-
gab.”

All awas mees Joachimini käeravad.

„Ära mõtlegi lolluste peale, siidi Zuku. Sa ei tunne
weel kapten Swifti. Ta saab hakkama kõigega!” Ja föb-
raliku tõnkega ta lülitas Joachimini kütteruumi.

Magu kuradid töötasid kaks sõetolmuft määrdundud küt-
jat, wisates labidatäis labidatäie järele ahnelt neelawatesse
leekidesse. Nähes Joachimit, nad terwitasid teda laia pil-
kawa hirwitusega.

Wahepeal kuulutas Ameerika telegraaf ja raadio terve ilmale sensatsioonilist teadet:

„Põksija Joachim Hagen jäljetult kadunud!“

Kõik ajalehed kirjutasid sellest pikalt ja laialt. Politsei, ajakirjandus ja spordihingud alustasid palavikulist otsimist. Leidlitanud reporterid asusid omapead otsima Joachim Hageni jälgi.

Joachim Hagen aga jäi kadunuks.

Evelhne kahjates juba päew peale Joachimi kohtamist Lil Stevensi juures oma armukadedust. Ta oleks pidanud talle loo seletamiseks aega andma.

Lugeses ajalehest oma armsama kadumist, ta jooksis kohe Mac Lee juure.

Mac Lee oli võtnud tarwitusele kõik abinõud sõbra leidmiseks. Aga ta temal polnud õnne.

Pidi Evelhne otsima abi miss Stevensilt?

Aga seda naist ta kartis. Milline saladus ümbristes küll Lil Stevensi? Ta oli surmatõojanna. Ja seda täie õigusega. Mehi, kes kunagi temaga kokku puutusid — ja ükski neist ei suutnud pääseda ta saatanklikust võlust — tabas kurb saatus. Georg Crawfordi pojad olid oma armastuse tolle naise vastu maksnud eluga. Georg Crawfordi tulewane wäimees lasti maha, tütar ise, kes elas Chicagos, hukkus laewadnnetusel. Wärin läbistas Evelhne kui ta mõtles kõigile noile õnnetufile. Aga miks olid kõik õnnetuse osalised just Crawfordide perekonnast? Oli see juhus, wõi lasus tõepoolest needus ta onu perekonnal? Kuulub ehk tema ise ka selle needuse alla? Oli ehk to salapärane wõim nüüd sirtanud kae ka tema, Crawfordi õetütre Evelhne peigmehe järele?

Kuid siis ta puhkes naerma. Ah, millisele effitusele tahab mind wiia mu fantaasia! mõtles ta. Lil Stevens on waid osaw kokott ja pole ime kui mehed ta pärast hulluks lähewad. Aga tema ise! — kuidas aga, kui Joachim siiski armastab Lil Stevensi? Nende mõtete juures jõudis Evelhne kindlale otsusele. Ta sõitis kohe miss Stevensi juure.

Plus Lil Stevens tahtis just sõita „lennuplatfile“. „Tahtsin sõita Meksikosse. Kuid siiski kuulaksin meeleldi, mis tõi teid minu juure!“

Ta kuulas nähtawa osawõtuga Evelhne jutustust.

„See on weel kõige hirmsam, et lahkusin temast sel hetkel, mil olin ta peale wihane. Olin lihtsalt armukade!“

„Teil polnud selleks mingit põhjust!“ wastas Lil tergelt naeratades.

Evelhne ei teadnud, uskuda seda wõi mitte.

„Wõite olla kindel, et see oli waid kummaline juhus ja muud midagi. Olen meeleldi nõus aitama teid.“

Evelhne tahtles weel siiski, kuid surus maha armukadeduse. Ta peas mõlkus waid üks mõte: leida Joachimi ja teda aidata isegi siis, kui to naine on idupoolest ta wõistleja.

„Jah, miss Stevens, olin armukade! Olin armukade teile! Teie andestafite ju mulle, eks? Olin tol päewal nii mõistmatu. Mõtlesin, et ei taha üldse enam näha Joachimi. Kuid juba samal õhtul taipasin, kui mõistmatult talitasin oma peigmehega. Miss Stevens, olete naine ja sellepärast loodan, et mõistate mind! Ma ei leia sõnu, millega wõiksin kirjelbada oma armastust Joachimi wastu. Pidasin oma peigmeest kõigist meestest parimaks. Äkki aga nägin teda samasugusena nagu kõik teised mehed: ilus naine naeratab talle wastu ja lohe on ta unustanud mu! Miss Stevens, te naerate, kuid loodan siiski, et mõistate mind.“

Nii kõneles Evelhne suures meeleheites. Lil astus Evelhne juure ja sunnles teda põsele. „Wõib olla, wõin aidata teid, wõib olla —“ ta ütles rohkem endale kui Evelhnele.

„Tänan teid,“ kogeles Evelhne, surudes pea Lili õlale. „Aidake mind, nii hästi kui wõite!“

Waewalt oli Evelhne läinud, kui muutusid Lili pehme näojooned waljaks ja silmis lõi leegitsema salapäranic kuriaknulutaw tuli.

Ta läks läbi mitme ruumi wäiksesse tuppa ja wajutas mingisugusele nupule, mille peale awanes salauks tua tagumises seinas. See üks wiis kitsasse kääku, kust läks trepp üles pööningukambri. Lil läks trepist üles madalasse tuppa, kus istus raadiotelegrafist, kes ta siiseastumisel ruttu püüti tõusis.

Telegrafeerige meie salakirjas kapten Swiftille „Kuldsel Wärawal“, mis on teel Bermudasse. Selge, et ta wõtaks lohe, kas ta midagi teab Joachim Hagenist. Lisage juure: Lil ootab!“

Agga kapten ei wõistunud.

Mõni tund hiljem istus Lil lennukile, et sõita Hamiltoni, Bermuda saare pealinna. Seal õitseb lofsakalt salapärluse wedu. Palju Euroopa laewu laadiwad siin Embert. et mitte sattuda hädaohtu. Ameerika piirikuslaewade kaptenid wõtawad siin laadungi üle ja wiivad New-Yorki.

Joachim on kättiaks „Kuldsel Wärawal“. See on harjumata inimesel wõrdlemisi raske töö. Kõigi nende päe-

wade kestel, mil oli ta wiibinud laewal, ei saanud ta teada midagi muud kui ainult seda, et laew sõidab Ber- mudasse.

Mis see aitas, et ta wahetpidamata protesteeris? Seda ei lastud üldse laewatekkile, isegi siis mitte, kui laew seisis sadamas päewade kaupa. Niipea kui „Kuldne Wäraw“ mõnda sadamasse jõe jõttis, panti Joachim luku taha. Kui aga laew jõudis nrestti lahtisele merele, pidi Joachim afuma koha omale kohale kütteruumis.

Tal oli waid üks sõber fellel laewal, keegi madrus, ni- mega Tom Flay, heafüdamline noormees, kes tuli wahelt kütteruumi, sest et üks kütjaist ta wend oli. Sellest Tom Flay'lt püüdis Joachim teada saada, miks hoitakse teda siin wangis. Aga Tom Flay ei teadnud seda. Ta tundis pööraht hirmu kapteni ees, nagu kõik, kes teenisid „Kuldset Wärawal“. Ainult kord ütles Tom poolwargi: „Kuulsin, kui kapten ja esimene ohwitser kõnelesid sinust. Kapten ni- metas ühe nime — oota, kuidas see'nd oli, kordasin seda mitu korda, et ma mitte ära ei unustaks: Lil — Lil Ste- vens — jah? Tunned sa seda nime?“

„Tunnen. Kuidas aga see nimi minu wangistami- sega ühenduses? Jah, on mulle samasuguseks mõistatu- seks, nagu see laewgi.“

Nii jõitis Joachim kaasa, ilma et o'leks olnud mingi- suguseid lootusi põgenemiseks. Ta näis kandvat oma saa- tust täiesti rahulikult.

Keegi ei märganud, kui masinaruumist kütteruumi wiitu üks awanes ja siise astus insener. See oli wäikse kasvuga paks mees lühikese täishabemega. Käed taskus, sammus ta aeglaselt kütjatest mööda. Ta tegi sõbraliku näo ja naera- tas. „Noh te põrgupojad, põleb tuli hästi?“

Joachim Hagen tõmbas parajasti ühe ukse lahti.

Insener seisatas, pigistatas ühe filma kinni ja waatles nii nut kütjat.

„Näib nagu oleksite pidul? Annaksin teile nõu kõik ro- redus nurka Leita, nagu tegid teie ametwennadki. Siis lä- heks töö kergemini.“

Ta kõneles pikkamisi, nagu kaaludes igat sõna. Et ta oli taanlane, wõis selgesti tunda ta ingliskeele hääldami- sest. Pikkawalt muiates wiskas ta weel kord pilgu uuele kütjale ja läks siis tagasi masinaruumi.

Nuttu wiskas Joachim riided maha, mis näisid talle sellele töö juures liigsetena. Peagi oli ta rietatud jamuti nagu teisedki. Keegi hiina kütja näitas naeratades paarile

puukingile seina ääres. Kana mõllemata pistis Joachim jalga need ehamugavad jalandud. Müüd ei erinenud ta enam millegi poolest higit nõretawatest meestest, kellega ta ühes töötas. Ta püüdis töötada sama wirgalt nagu teisedki, sest ta ei teinud rattuda nendega waenujalale, mis oleks teinud ta elu tõeliselt pürguks sellel laeval.

Inferer tuli müüd sagedamini kütteruumi. Kõed tasus, seisis ta ja waatles manomeerti osutit, mis teatud piirkonnas nagu mängledes sija sinna hüppas. Ta tegi sõbraliku näo, ei rääkinud aga ainustki sõna. On juba öö, kui tuleb kütjate wahetus. Joachim pesti end nagu teisedki, wis- las pintfaku õlgadele ja läks ühes teistega kütjate ühisesse eluruumi.

Õõ oli haruldajest waitue, mida segas waib masinate ähetooniline madamine.

Siinslane läks kõige eos. Temale järgnes laiadlaine metsiku wõlminnaga mees, kes andis Joachimile sõbraliku tõe ribide wahel: „On's ilma pulmakuuneta mõnufam, mis?“

Nende ähiskabiinis oli nõrk walgus. Sisiseastudes ronis Joachim lohe oma narile.

Äkki kerkis pimedusest ta silme ette noore tütarlapse pea, kelle huulte ümber mängles magus naeratus. Ta süü- tuis siniseis silmis oli rõõmus sära.

„Evelhne!“ Ingeles Joachim peaaegu poolwaljult.

Meri on file ja waitue, waib siin-seal kerkib üksik laine, harjal walge wahuwuur.

Tüürimees ei pööranud hetkelgi pilku sija-sinna kels- lewalt kompassinõelalt. Wahikorral olew teine õhwitser toe- tus läsiuudele ja trummelbas sõrmedega hajumil mõtteid teeskloohi kätte. Ta ümmargust, tedretähelilt nagu ümb- ritfes pärjana punane lõwahabe.

Äkki kuulis ta seljataga samme. Tagasi waadates ta peaaegu ehmatas, kui nägi kapten Swifti.

„Kurid süd-wast-süd-südi,“ teatas ta ruttu.

Swift urises nagu wihane metsloom, näidates põidlagi üle õla. „Mida teeb too mees seal all, Parker?“

„Gansen ütles, ta olewat päris korrakil. Nähtawasti ei mõtlegi mees wastu tõrkuda. Ta teab kindlasti, mis t'aga siis juhtub.“

Ta edasi rühkis laew wahutawate lainte turjal kuul jõudis ühele wäiksele saarele. Siin seisis „Kuldne Wäraw“ mitu päewa, aga Joachim ei lastud üldse laewalaada.

Oma peigmehe kadumisega oli Evelyne Leslie Parkeri häbematusse täiesti unustanud. Talle ei tulnud Leslie Parker üldse enam meelegi, kuni ühel päeval ta onu haruldaselt heas meeleolus koju tuli.

„Evelyne, sõitaksin hea tutvuse! Maakler Parker, sinu peremees, kõneles minuga börsil, kus spekulleerin oma paari viimase dollariiga. Ta rääkis mulle ühest kullawäljast Kanadas, millest teavad waid mõned inimesed. Ta laenas mulle isegi raha, et ostaksin selle, mida ta tein. Muuseas küsis ta ka minu järele. Leppisime kokku nii, et lohtume te-maga lähemal päewil ooperis.“

Evelyne ei tahtnud kuuldagi sellest lohtamisest, nüüd, kus ta peigmees on teadmata kadunud, kuid onu ei annud järele.

„Parker on tore inimene! Mul pole enam midagi siin maapeal. Isegi poegi pole enam. Tahan wähemalt kord weel näha kulda! Muuseas ta andis mõista, ta aimawat Joachim Hageni peiduburgast.“

Evelyne oli seda kuuldes äärmiselt üllatunud. Parker ja Joachim? — Kuidas wõis Parker seda teada?

Talle meelestus jällegi juhtumine Parkeri büroos. Oli ehk ta peremehe käsi mängus Joachimi kadumises?

Aga see oli wõimata! Parker oli lihtsalt kaswatamatu inimene ja muud midagi. Aga kuidas wõis ta teada Joachimi peidukohta? Igal juhusel ta otsustas nüüd minna lohtamisele.

Järgnewail päewil seisis Georg Crawfordil meeles waid kulb. Ta isegi unustas kurwastuse ja leina oma poegade pärast. Kulda oli ta armastanud kogu oma eluaja rohkem kui midagi muud siin maailmas.

Teade kullawäljast, millesse oli ta pannud kogu oma wäikese waranduse, lewines laiali kuulutulena üle terve Ameerika. Igas linnas, igas külas teati sellest.

Sajadtuhanded, miljonid ameeriklasi panid oma raha ettemõttesse.

Georg Crawford wõttis ajalehe laualt.

„Kakskümmend tuhat dollarit omame weel täna, lapsed!“

„Kuidugi ühes laenatud rahaga, armas onu!“

„Homme kuulub ka see mulle!“

„Oled kindel, et paberid tõusewad weelgi?“

„Kindlasti!“

Järgest kaswawa imestusega filmitses Evelyne, kuidas kullapalawik oli wallutanud ta onu. Ta oli nüüd unust-

tanud kõik. Teda ei kurvastanud enam oma poegade surm. Ka kurvameelsus, mis valdas teda ta abikaasa surmait saadik, oli kadunud. Ta ajus näisid keerlemat waid arwud. Igapäew läis ta Parkeri büroos.

„Mr. Parker, ütles ta ühel päewal, „minu õetütar on rõõmus, et saab teiega isiklikult tuttawaks.“

Parker nagn ei uskunud seda. Kui ta nägi aga wana-mehe rahaahneid luurawaid pilke ja naeratust suu ümber, mis oli raha eest walmis lubama kõik, naeratas ta endamisi.

„Süwa, mr. Crawford, mulle on see suureks auks, kui tulete täna õhtul ühes miss Lane'iga ooperisse!“

Georg Crawfordi nägu otse säras rõõmust, kui ta tuppä astus.

„Meie lohtame teda täna õhtul!“

Jäine pilk Evelyne filmist pani teda otse kookuma. Ta ei näinud mõistwat, mis Evelynel selle wastu oli.

*

Nii siis nad lohtasidki tol õhtul Parkeri, kellega koos sõitsid ooperisse. Evelyne oli äärmiselt erutatud. Õhtu töö s tulla ublisti närwepingutaw.

Kui Georg Crawford lahkus, et teretada üht tuttawat, muutis Parker kohe kõnesuuna.

„Du's tõsi, et soowisite mind jälle näha, miss Lane?“

„Kindlasti, mr. Parker!“

Ta naeratas, kuid see naeratus kadus kohe, kui ta lohtas pilku mehe filmis. Leslie Parker tuletas sel hetkel meele rõõwlooma, kelle filmad särasid saaki nähes.

„Olite selle teadmatult kadunud Hageniga kihlatud?“ küsis ta.

„Jah.“

Parker waatas maha, nagu mõtleks ta millegi üle.

„Kas tundsite teda, mr. Parker?“

Kerge naeratus mängles Parkeri huulte ümber. Evelyne nagu luges ta filmist pilget.

„Lugesin ta nime ajalehist. Temast kirjutati ju wiimas-tel päewadel õige rohkesti.“

Evelyne surus hambad kokku.

„Armastate weel teda?“ küsis Parker, kelle näojooned olid muutunud waljuks.

Selle inimese häbematuft peats wäheke piirama, mõtles Evelyne. „Kas tal on minuga asja? Miks räägib ta Zoachimist? Kas ta ehk kuidagi ühenduses tema kadumise-ga? Siis pean teda küll üle trumpama. Pean mängima oma

tulewiku, oma armastuse ja võimalist, et isegi Joachimi elu pärast.

Ja kõike jõudu kogu võttes ta vastas:

„Ei, ma ei armasta teda enam.“

Parler müigas.

Samal hetkel tuli Evelynne onu tagasi.

Parler muutus järjelt sõnatehnikaks ja viimaks lahkusid nad teatrilt. Ta palus Evelynest jällenägemist, mida viimane ka lubas.

Koju jõudes Evelynne süles end oma tuppä. Meeleheide valdas teda. Ei mingit väljapääsu, ei mingeid väljavaheteid Joachimi leidmiseks.

Järgmisel päeval lasi Parler Georg Crawfordile helba, et ta müüks kullawälja. Wanamees on juba küllalt teeninud. Ta on endale terve waranduse kogu ajanud.

Crawford müüski.

Kaks tundi hiljem pääses lahti torm New-Yorgi börsil. Kullawälja aktsiad tõusid wahetpidamata. Wallstreetil tõusis jäärane segadus, millist polnud seal nähtud enam hulgal ajal. Langus ei wõinud olla enam kangel. Korraga hakkas ühel hommikul maaklerfirma Jefferson ja Co. müüma aktsiaid. Samal ajal tulid ka Pariisis ja Londonis suured kaotused. Kõik teised paberid kisti kaasa. Mis oli selle katastroofi põhjus, seda ei teatud. Mõned ajalehed kõnelesid isegi pettusest, sõdudes sellega pankur Parkeri nime.

Nagu häwitaw, purustaw wain lehwis New-Yorgi kohal. See oli nagu lahinguwäli. Need, kes algasid pealetungi rikkuse suletud ustele, langesid esimestena. See päew Wallstreetil ja Broadwayl paiskas ümber kõik Ameerika fantastilised kullawäljad, muutis haganaks hiigla warandused. Siit-sealt kostsid rewolvori pangud, kustusid mitmed inimelud. Hirmu ja üllatuse laine tormas läbi hiigla kontori. Wallstreetil ja Broadwayl olid ametis wiiskümmend tuhat raamatupidajat terve öö läbi.

*

Warsti peale pankade awamist, peale selle kui Evelynne oli umbes tunni eest lahkunud kodunt, kõlistas talle Parler.

„Teie onu lasi loogu oma waranduse wälja wõtta.“ Kuulsiu seda just praegu. Kõlistasin talle, kuid keegi ei wastanud.“

Salapäraseist ja õudseist tunnetest haaratuna jooksis Evelynne koju.

Ta onu maja ees oli metsit rüüselmine. Walged, neegrid, hiinlased, töötud ja kerjused rüüselisid wäikese puumajakese sissekäigu juures, kus elas Georg Crawford.

Majast kostis kohutawad karjed. Suuri waewu tundis Evelyne oma onu hääle.

See oli just kui metslooma mürgamine, mis järsku waitis. Sellele järgnes monotoonne palwe, siis jälle karjed ja kohutawad müristud, mis tekiwad asjade loopimisest wastu seina. Seltsis trobitund inimestega astus Evelyne majja.

Georg Crawford istus põrandal keset rusude hunnikut, nägu tuhakarwa hall ja silmad pärani. Ta ei tunnud Evelyne't. Ta jalad olid kinni seotud, kätte ümbert oli ta sidemed purustanud, mis lebasid ümberringi põrandal. Ta näitas omaawat suule ja ei wõinud anda wastust ühelegi küsimusele.

„Kindlasti on tal tropp suus olnud,“ ütles keegi ja tõstis põrandalt lapi, millel wõis näha wereplekke.

Wahupeal oli ka politseinik kohale jõudnud. Ka tema ei saanud Georg Crawfordilt midagi teada, waid see hakkas hullupöödra määratsema. Neli meest pidid hoidma teda kinni, kuni toodi haigewanker. Asjata hüüdis Evelyne ta nime. Ta oli muutunud metsloomaks. Kõegi kinnisest haigewankrist wõis weel kaua kuulda ta mürgamist.

Siljem jutustas keegi naaber politseinikesele:

„Täna hommikul wäljusid kolm meest autoost Crawfordi maja ees ja astusid sisse. Urwasin, et need on Georg Crawfordi sõbrad. Nad jäid sinna umbes pooleks tunniks ja sõitsid siis jälle ära. Nende lahtudes panin tähele, et üks neist oli õige noor, peaaegu poisike weel. Peale nende lahkumist ei kuulnud ma midagi lahtlusäratawat.“

Aegamisi selgus see asi siiski: Nad olid wiinud kaasa kogu Crawfordi waranduse!

Nagu wiirastus terkis Lil Stevensi nägu Evelyne filmette, mis aga kadus peagi. Wõimata! Täiesti wõimata! mõttes Evelyne.

Indiaanlanna oli lõpulikult kätte maksnud!

*

„Kuldne Wäraw“ asus tagasiõidule Bermuda saarelt. Tal oli weel raske koorem. Kapten oli saanud käsu wadata seal miss Stevensit, kellel oli Nassaus mõningaid asjaden-dusi. Kapten sõitis aga otsekohe merele, jättes käsu tähelepanemata. Minult raadiotelegrafist ja infener teadsid sellest.

Ja ometi oli miis Stevens samapalju nagu Partergi tema peremees. See mõlemad kauplesid ühiselt kalapiiritusega.

Tüürimees haaras äkki pihkfilma. „Gallo, kapten! Võnna-hommiku poolt läheneb lennuk. Kurss näib olevat otse meie poole.“

„Mis see meile korda läheb!“

Ohwitser tõmbas paar korda sõrmedega läbi habeme. „Aga, kapten, lendur peab seda kurssi juba sellest ajast, mil ta paistma hakkas. Ta lasi paaril korral isegi punaseid signaali kuulde.“

„Kurad võtaks. Peaks ta julgema lähemale tulla, nputame ta ära kõige oma lennukiga.“

Tüürimees vaatas uuesti pihkfilmaga. „See on suur weelennuk, kapten, näen seda selgesti. Nüüd annab ta jälle signaali. Jah, ta annab peatumise signaali, kapten.“

„On lennukil rannawalve märk?“

„Seda ma ei näe.“

Jälle punane signaal. See kordus kolm korda. Swift pani käed tasku ja pööris lennukile selja. Oli lennuk küllalt lähedal, hakkas ta aegamisi alla lastuma. Nagu luik hõljus ta, tiitwad laiatali, lainte harjal otse laewa ees. „Kuldne Wäraw“ andis nüüd omakorda signaali. Kolm korda puhus laewawile, et see walge lind läheks eest nende teelt.

Lennuk wastas uuesti punase signaaliga. ühtlasi kostis lennukilt hüüe:

„Hei, „Kuldne Wäraw“, peatuge! Miis Stevens tahab tulla pardale!“

Swifti otsmikule ilmusid wihased kortsub. Ta muidu nii kindel waade näis muutuwat segaseks. Kuid siiski tegi korralduse, et laew peatuks. Lennuk tuli üsna laewa külje alla. üks kogu tõusis püsti ja hääbis midagi.

Swift pomises midagi ohwitserile ja jäi siis liikumatult seisma.

„Treppe alla lasta!“ käsutas ohwitser. Ka's madrust wistaksid kōie lennukile, kus see kinni püüti. Seda mööda lasti alla nõõrredel. Mõni heit hiljem ronis seda mööda daam üles „Kuldse Wärawa“ pardale.

„Tahan kohe kõnelda kapten Swiftiga.“

All oli kuulda lennuki mootori pörinat, mis algas lendu aanale tagasi.

Swift awas kabiini ukse. Ta filmis oli wihane, ahwardaw pilk. Näis, nagu ahwardaks tulla äike. Äkilise liigutusega tõmbas Vil mütsi peast. „Tere õhtust, härra kapten!“

Kapten tegi ebakindla kumarduse. Ta oli seisma jäänud ukse juure. Närviliselt wiskas Lil mütsi lauale keset laialilaotatud laarte.

„On laewal keegi wõbras?“

Swift wakis ja waatas pörandale.

„Sul on pardal wang! Jah? Ära waleta! Joachim Hagen on pardal!³² Tahan näha teda. Hoiu end, Swift, kui tal on midagi kaewata!“

Kapten oli täiesti nõutu. Mees, keda kartis terwe „Kuldse Wärawa“ meeskond, tundis hirmu indiaanlanna ahwarduste ees.

„Joachim Hagen töötab laewal kütjana,“ ütles ta hetese kõhklemise järele.

„Keetud lurjus! Kutsu ta siia! Müübsest peale sõidab ta laewal reisijana.“

Kerge wärin läbistas Swifti hiigla keha. Ta surus käed rufilasse. Nagu saakwaritsew rõwloom kumardas ta naise poole, keda ta ikka weel armastas. Lil hoidis parema käe rewolwri päral, mis paistis ta mantli taskust.

„Seda ei juhtu,“ wastas Swift.

„Aga ta ei jää kütjaks.“

„Kuid ülesse ta ei tule. Wõi muudn ei juhi ma laewa üldse.“

„Süwa! Seda võib teha ka esimene ohwitser.“

Swift näis mõtlewat järele.

„Hagen võib alla jääda,“ arwas Lil. „Kuid ta ei tohi enam töötada. Juhtub temaga midagi, wõi kaob ta äkki laewalt, siis ei lohku ma enam millegi ees, mis pole sulle kuigi meeltnõõda, Swift, hoiu end!“

Seekord ei atwaldanud ahwardus nii suurt mõju. üllatunult waatas ta Lilile otsa, nagu oleks see rääkinud midagi arusaamatut.

„Ja seda räägid sina, Lil, seda teeksid sina —“

Swiftilt pillu pööramataolt noogutas ta peaga. Ta hääli oli rahulik ja kindel, kui ta ütles: „Jah, sa tead, mida mõtlen! Weel lord: Hoiu end!“

Swift pööras näo kõrwale. Hetkeks surus ta käed meelekohtile, nagu püüaks ta waigistada seal mässawat tormi. Ta filmis põles wiha. Siis aga wäljus ta.

Lil Sterens istus polsterdatud hingile. Närviliselt koputas ta jalaga wastu linoleumiga kaetud pörandat.

Joachim Hagen lükkas ahjuukse kinni, kui kostis hüüe:

„Sei mees! Peab minema üles wana jutule! Ta on ahtritakil. Ära lase podata teda!”

üllatunult pööris Joachim ümber. Ta nägi weel kui madrus ruttas trepist üles. Nuttu läks Joachim talle järele. Swift seisis ahtritakil, toetades reelingu najale.

„Tänasest peale teie ei tööta enam. Kuid teie jääte alla ja samuti einetate endiselt ühes meeskonnaga. Pater-son asub uuesti omale kohale.”

Ta rääkis seda täiesti rahulikult, ent hoidus kõnetatule otse vaatamast.

Joachim lõi kahtlema. „Teil pole ka mingit õigust hoida mind vimeeda reisijana.”

Swift waatas merele. „Meil ei tarwitse riielda selle üle. Olete laewal ja peate sellepärast täitma minu korraldusi. Olete waba, aga teie ei tohi lahkuda ahtritakilt. See pole teil midagi asja. Mõistate?”

„Kauaks pean weel jääma siia?” küsis Joachim. „Miksal pääsen sellest laewast?”

„Niipea, kui oleme rannunud. Müüb aga jääte siia, wõi teid pannakse uuesti raudu. Walige, kumb talle rohkem meeldib!”

Wastust ootamata pööris kapten minekut.

Tükk aega mõtles Joachim. Ta ei suutnud leida seletust kapteni teguwisile.

Johannsen, esimene ohwitser, töötas logu ennelõunat radiotelegrafistina. Iga paari minuti tulla tuli ta kapteni juure, kes seisis tüürimehe kõrwal. Ta ei wastanud ohwitseri teadaannetele ainsagi sõna ega liigutusega.

Joachim oli ühe kõiepuntra peale pikali wisanud ja waatas igawust tundes merele.

Ta elas nüüd laewal kummalist elu. Tal polnud teha midagi, kuid oli siiski täieline wang. Kui kütjad, kellede hulka ta kuulus, sööma tulid, sõi ta tema ühes nendega. Nad olid muutunud äkki kõik sõnaohtraks, näis nagu kahtlustaksid nad teda. Asjata püüdis ta saada meeskonnalt seletust oma kummalise seisukorra üle.

„Kaptenil on jälle omad tujud,” ütles üks neist.

Meeskonna kabiini nurga kastil istus keegi meeskonnast. See oli lühelbane, metsiku wälimnsega mees, keda hüüti Timmiks. Oma sõnade üle naeris ta toorelt ja pillawait.

„Miks sa naerad?” küsis üks kütjast.

„Kõik lähed nii kawa, kui ta tõepoolest lähes!”

„Ma ei saa sellest aru!”

„Tõle ta tarwis.“ Ja Ann võttas uueks noaga pun-
tütti, mida hoidis kramplikult kinni oma suurte punaste
käte vahel.

Joachim vaikis.

Ta vaatas merele ja nägi kõrgel mööda tiirlevaid len-
nukuid. Näis et nad sõitsid hästi käidavat teed mööda, sest
vahetpidamata võis näha laewu. Nad sõitsid põhja poole.
Joachim võis otsustada seda päikese seisu järele, sest kom-
passi tal ei olnud ja üksti, kes teadis sõidu sihti, ei lõne-
lenud temaga. Neist mõibusid lauba- kui ka reisijate lae-
wad, millede korstnatest määratud suitsujuoad taewa poole
tõusid, ahwardades matta päikese.

Äkki langes mingi wari Joachimi näsle. üleswaadates
nägi ta enda ees seiswat Lil Stevensit.

Ta largas ikmeelt üles, olles üllatusest peaaegu keeletu.
Indiaanlanna surus ta ikmele tagasi ja istus ta kõrwale.
Sel heffel nägi ta haruldaselt noor ja sale. Naeratades
küsis ta:

„Nii siis, sõber, olete maandunud meie laewal!“

„Teie laewal?“

„Minu ja Leslie Parkeri laewal!“

„Kas teie ehk meelitasitegi mu siia?“

„Ei, mr. Hagen. Mina ei teinud seda!“

„Mida teie teete siin?“

„Sõitfin leenukiga siia Gassouft.“

„Aga kust teadsite te, et olen siin?“

„Mul on sõbrad, mr. Hagen, mille üle ei armasta ma
kõnelda. Meil siin on kõigil oma ühendus, mille üle me ei
armasta rääkida. Teadsin, et Swift on eriti toores ja del,
ja et ta wihtab teid hinge põhjast.“

„Ta on tõeline lurjus. Küll maksan talle seda lord au-
sasti lätte!“

„Wõib olla!“

„Aga miks ta wihtab mind? Miks meelitas ta mind
sias? Ta wihtab mind, kindlasti, mis Swift, nii võib
toimida waid mees karmisest wihasest ja põlgusest, laitseta
inimesega!“

„See on tõsi, et ta wihtab teid, mr. Hagen. Ta wihtab
teid nii, nagu ta armastab mind! Te waatate mulle nii
uskumatult otse? All Swift armastab mind sarnase kirega,
mis teda teeb täiesti oma tunnete orjaks. Ta näeb teis
oma wiistlejat — hädaohtriku wiistlejat.“

„Mina? Mina tema wiistleja?“

Lil Stevens naeratas. Siis vaikisid nad mõlemad ja
langesid mõtteisse.

ART, mis Joachim nende päevade sees läbi elas, oli nii meeli pingutatav, et ta ei osanud enam korralikult röguda mõtteid. Eht seda küll võlus see eksootiline naine, kuid teema pilt lahutas küll Evelynest kõrval. Ei. Kunagi ei loobu ta Evelynest tolle naise pärast!

„Ja kuhu sõidame nüüd? Miks sõitsite Bermuda saarele? Mida laadisite tealt peale, miss Stevens?“

Lil naeratas ja pilgutas filmi.

„Teie esitate nii palju küsimusi ühe korraga. Pean vastama neile kõigile? Jah, tahan vastata kõigile. Olete gentleman ja ei anna ära saalduki mis teile usaldataks. Meie sõidame New-Yorki. See tähendab kuni „piirini“.

„Ma ei mõista põrmugi teid.“

„See tähendab, meie peatume väljaspool keelatud piirkonda.“

üksifilmi wahtis Joachim seda salapäraist naist.

„Teil on siis alkohol pardal?“

„Ei pardal mitte, kuid parida all küll! Olen salakauba-vedaja. Pean seda ametit juba kaks aastat, ühes Leslie Parkeriga. Meie teenime palju raha.“

Ikka veel vaatas Joachim Lili muretuisse filmi. Wõi siis niisugune ongi salakauplejanna, mõtles ta. See naine ongi siis üks neist tagaotsitavast salakaubitsejast, kes on walmis astuma wõitlusse rannawalwe laewadega? Kas merirööwel?

„Ja sellepärast sõitsimegi Bermuda saare?“ küsis Joachim edasi.

„Sellepärast. Bermuda saar on väga kannatlik, mu pois. Ta on alkoholi kaubitsemise keskkoh, ja mina pole mitte harilik „kaubitseja“! Ei, mr. Hagen, ärge seda arwake. Kuulun aristokraatide merirööwelite hulka!“

„Siis ikka merirööwel!“ kogeles Joachim.

Lil Stevens süütas paberossi põlema, ulatades Joachimile hõbedase paberossitoosi.

„Miks mitte? „Kuldne Wäraw“ ootas „Santa Mariat“, mida saadab üks prantsuse äriföber, mis on saatnud palju sarnaseid laewu. „Santa Maria“ wiis kunstuhat kasti rauda Saksamaale ja pidi puuwilla tagasi tooma. Loomulikult tõi ta tagasi piiritust. Mõistate? „Kuldsele Wärawale“ sõidawad merele vastu mootorpaadid, mis piirituse maale toimetawad.

„Nii siis reeglipärane kauplemine,“ rohkem ei mõistnud Joachim helba omas piiritus üllatuses.

Lil Stevens koputas sakslasele krale.

„On küll vähe riskantne. Aga meie oleme miljonärid, ja meil on võim. Meil on suur võim ühendriikes. Küsin teilt, mr. Hagen, olete nõus seda võimu minuga jagama?“
Näis, et Joachim ei saanud aru indiaanlanna küsimusest.

„Ma ei mõista teid tõepoolest, miss Stevens.“

„Kuid warsti mõistate. Kindlasti mäletate, kui jutustasin teile, et olen töötanud kättemaksu ühele mehele, kes peaaegu häwitas punanahad? Noh, olen ajanud surma ta pojad, ta tütre häwitanud, tema enda saatnud waesena ja wiletsana hullumajja. Jääb üle weel ta õetütar, kelle nimi on Evelyne, ja mees, kellest siin kõnelen, on Georg Crawford!“

Joachim hüppas püsti nagu oleks torgatud tulise rauaga. Ta näost oli kadunud wiimne weretilk. Kuid indiaanlanna ei annud talle sõna, waid jattas:

„Teie meeldite mulle, mr. Hagen. Olete gentleman. Mu süda tundis seda, muidu oleksin häwitanud Evelyne kui ta teid. Loobun kättemaksust wiimase Crawfordide suguwõsa wastu juhusel, kui tean, et armastate mind, mr. Hagen?“

„Miss Stevens, see on ju hullumeelsus! Kui ma teid nüüd pöörafelt wihtama hakkän.“

„Aga juhusel on miss Lane haatunud, mr. Hagen. üks kōik, kas jätate maha oma pruudi, wõi jätab tema teid, sest ta teab juba, et olete ühes minuga „Kuldse Wärawa“ pardal!“

„Kurat!“ hüüdis Joachim ja astus Lil Stevensile pilugi saatmata reelingi äärde. Wiimane läks oma tõule omase rahulikusega kapteni labiini.

12.

Lil Stevens oli kõnelenud tõtt. Evelyne teadisgi, et ta kihlatu oli „Kuldse Wärawa“ pardal. Ta oli saanud Lil Stevensilt raadiotelegrammi, mis kõlas järgmiselt:

„Joachim on ühes minuga „Kuldse Wärawa“ pardal. Lil Stevens.“

Wõimalik, et see teade oleks awaldanudki poodatud mõju, oleks ehk Evelyne tõepoolest usalduse Joachimiga wastu lootanud, kui poleks paar tundi warem Mac Lee teda telefoni teel oma juure kutsunud. Macratades näitas ta Evelynele ühte pndelit:

„See on teade Joachimilt. Siin on tegemist saatamatu tembuga. Wõimalik, et mõni wastaspõksijate kihlweedu. Tegiu rannapolitseid laudu kindlaks, et „Kuldne Wäraw“ on

teel New-Yorki. Näüd sõidame ühe Ameerika torpeedo-
paadiga talle vastu, ja anname talle ühe torpeedo ribide
wahelc, kui ta ei taida me kasku!"

Kuid Evelyne polnud sugugi nii sõjakas nagu Mac Lee.

"Nimesed, kes wangistafid Joachimi, on kindlasti kur-
jategijad. Kui laemale politseipaadiga vastu lähme, kes
teab, kas ei tähenda see mitte Joachimi surma?"

Sellele ei mõistnud Mac Lee enam vastu waielda. Ta
polnud politseile loost weel sõnagi teatanud. Ta tundis
wäga hästi Ameerika kurjategijate harjumust. Ta andis
Evelynele nõu oodata õhtuni. Nad tahtsid üheskoos haru-
tada, mida tuli ettewõtta, et päästa Joachimi, ilma et see
ahwardaks ta elu.

Siin tuli Evelynele appi juhus.

Ta istus St. Johannele pargis ja mõtiskles, mida peaks
ettewõtma, kui äkki keegi mees ta kõrwale istus. See oli
wäike paks mehike, kes wähe närwiliselt näris kortsunud
paberossi. Kõhelbes pani ta käe Evelyne käsivarrelc.

"Mis oleks, kui teeksite wäikese äri, miss Lane?"

Aruaamatult ja ühtlasi üllatunult waatas Evelyne
mehele otfa.

"Kust te tunnete mind? Kes te olete? Mida tahate
minust?"

"Tasem, tasem. Tunnen teid juba ammu. Mii: Mak-
fame teile wiistuhat dollarit, kuni oleme teis kindlad, ja
kümme tuhat, kui äri õnnestub. Mõh?"

"Ma ei mõista teid!" Evelyne tahtis üles tõusta ja
äraminna, kuid miski tume aimbus hoidis teda tagasi.

"Afi puutub Parkerisse," teatas wõõras, püüdes nurida
Evelyne nägn. "Teie ju tunnete teda?"

"Jah, ta on minu shej."

"Teie kätte temaga seltsis teatris!"

Evelyne waitis.

"Ta kaupleb salapiiritusega!"

Wõõras tõmbas pintsakuhõlma üles. Evelyne nägi selle
all politseimärki.

"Minu nimi on White, detektiiv White."

Mõni aeg tagasi poleks see awaldanud Evelynele min-
git mõju. Ta oleks lihtsalt kutsunud politsei, et wahaneda
fellest tüütust naabrilt. Aga nüüd oli lugu teine. Teade,
et Parker on salapiirituse wedaja, tungis kui wälk ta ajju.
Wiivitamatult sidus ta Parkeri, Lil Stevensi ja Joachimi
nimed.

Detektiiv lugcs lohkumist ta filmiist

„Meil ei tarwitse olla teineteise ees saladust, miss Lane. Parker on üks hädasohtlikumalt salalaubawedajaist ühendriikes.“

Evelyne waatas inimesi, kes neist möödufid. Need näisid äkki marionettidena, oma enda warjudena.

„Kas tahate teenida kümmetuhat dollarit? Annate ära ta? See tähendab toimetada meie kättesse?“

„Sel wiisil ei taha ma küll teenida. Ei mingil tingimisel! Mul on Parkeriga ühendada oma eraarwud. Aga kui teie teate, et Parker on salalaubawedaja, miss te's ei wangista teda?“

„See on alles küsimus, miss Lane! Sellepärast, et meie ei saa teda wangistada. Meie teame küll, et ta on umbes kahesaja mehelise salalaubitsejate salga juht, kuid meil ei ole sellest mingisid tõendusid. Meie teame ifegi seda, et ta piiritusega teenib miljoneid, ja et ta tüütaw waid hõrskmuufleri siidi all.“

Aga millega me tõendame seda? Ja, kui tahamegi mõne mehe, ei kõnele ükski sellest ainustki sõna. Korb üks lõbises, see leiti järgmisel hommikul posnult omaist kongist. Tühidalt, meie wajame mõnd tõendust. Tahame tabada Parkeri ja selleks peate aitama meid. Teie peate wiima teda nii kaugele, et ta awalda teile oma saladuse. Peate toimuma nii wagn wõtaks te osa murest tema kuritööst, ja meile sellest teatama, et wiikime parajal hetkel tabada ta kui salalaubitseja. Selle eest makstame teile kümmetuhat dollarit. Wiistuhat kogu ja wiis siis, kui —“

„Wahhige!“ hüüdis Evelyne. „Kui peaksin mängima teda teie kättesse, siis mängiwad selleks kaasa täiesti teistfugused motiivid!“

Ja tänaelaps oligi läinud.

Detektiiv White wakis talle järele awasuil. Nii üllatunud oli ta tema ülalpeost. Seda pole talle weel juhtunud, et keegi tunneb end solwatuna, kui talle pakutakse teenida kümmetuhat dollarit.

Wähe aega peale Evelyne koju jõudmist kõlistas talle Leslie Parker.

Ta oli armastuswäärseim ja sõbralikum kui kunagi warimalt ja näis teda täiesti usaldawat.

Da Evelyne oli äärmiselt lahke. Ta imestas ifegi, et fundab nii hästi mängida.

„Teen omal wäikesel jahil „Lincolnil“ paari päewa pärast wäikese lõbusida seltsis oma sõprade ja nende naistega. Tuhin paluda teid kaasa jõita?“

Evelhnel walmis koke plaan. Ta ei kahelnud enam heitetti.

Maheda häälega wastas ta: „Miks mitte? Teen seda meelelbi!“

Sealjures põhjus ta süda metsikult. Usub ta mind? Kas ei löö ta kahlema? arutas ta endamisi.

Kuid Parkeril ei tulnud mõttessegi milleski kahelda.

Kokkuräägitud päewa õhtul sõitis Evelhne sadamasse. Nii oli waike. Nagu raske, must waiw seisis lõpmatu weewäli.

Sillale, kus auto peatus, nägi Evelhne lähenevat motorpaati. Siiani oli Evelhnel olnud tunne, nagu näeks ta umb. Müüb aga, kus ta istus paadis, mis peaaegu hääletult liigles lahtisele merele, uskus ta, et see on tõelikkus. Tasa sulisebes uhtusid wäikesed lained paadikülgi. Tema seljataga paistis linn nagu lõputus tulemeres. Wiimaks kerkis pimedusest nende ette tugew raudsein. ülewalt oli näha nõrka tulekuma. Mastid ja korstnad kerkisid uhkest wastu sametist taewast. Ülewalt hüüdis keegi, mille peale löid tuled herebästi põlema. Madrats tõmbas paadi nõõredeli alla.

„Kas wõite seda mööda üles minna, armuline preili? Puntrepi alla lastmine tekitab suurt kolinat ja teised külalised juba magawad“, küsis keegi ülevalt.

Evelhne haaras kõiest kinni ja ronis suurema waewata laewa laele, kus Parker teba südamlikult terwitask. Tema kõrwal seisis laiadlaline tugew mees, kes kandis sinist mütsi. See tegi Evelhnele sügawa kummarduse.

„See on kapten Wilson,“ esitles Parker. „See on meie jahi uus juht, kelle kätte usaldame endi elu. Wõite olla täiesti julge, miss Lane. Ta teenis ennem ameerika meriwäes, tema kaitse all wõime olla täiesti kindlad.“

Parker saatis teba trepist alla kitsasse kääku, kus walgets lakeeritud ustel põlesid heledad elektrilambid.

„Meie külalised magawad juba“, ütles ta. „Kui soovite minuga weel wäheke juttu wõsta, leiage mind salongist.“

„Tänan“, wastas Evelhne. „Tahan heita koke puhkama.“

Parkeri helistamise peale ilmus laewapoiis, kes juhatas Evelhne oma kabiini. Lahkumisel suudles Parker Evelhne kätt, hoides seda mõne filmapilgu oma käes. Punastades tõmbas ta kae ära ja ruttas oma tuppa.

See oli puhaw mugaw ruumike. Evelhne waatas korrald peeglist ja naeratas. Ta ei tahtnud endale tunnis-

taba, et ta kartis. Aga siis mõtles ta Joachimile ja ette-
waatlikult libises käsi üle kleidi, kus puusade kohal ühes
salatastus oli väikene browning.

Laewapiis oli järgnenud talle.

„Miss Lane?“ küsis ta üsna tase.

„Jah, ma ei waja teid enam.“

„Mul on teile midagi teatada. Kapten Wilson, kes
juhhib Parkeri jahhi, lasseb wälba, et wõite olla täiesti mu-
reta.“

Evelhne püüdis uurida poisi nägu. „Olete asjasse pü-
hendatud?“

„Jah. Kapten külastab teid umbes tunni pärast.“

„Tänan!“

Tasafeil sammel käis Evelhne kabiinis edasi tagasi. Ta
ootas. Mõõbus tund. Laewal walitses salapärane waitus.
Tasafest hõljumisest märkas ta, et laew sõitis. Läbi wäi-
kese akna nägi ta sadama tulesid kord korralt ifka kaugemale
jääwat. Nagu maagiline pärlite rida rippus see weel õhus.

Kkki koputati uksele, mille Evelhne ettewaatlikult awas.
See oli kapten.

Käsi laskeriistal, lasti ta kapteni sisse. Wiimane surus
ukse enda järele ja jäi seisma keset tuba.

„Wõite olla täiesti mureta, miss Lane. Olen Ameerika
meriwäe ohwitser. Parker on küll arwamisel, et olen te-
dagi ära sõõnud ja jellepärast wabastatud. Siiani on so-
binud kõik suurepäraselt. Niipea, kui politsei teada sai, et
lähete Parkeri jahile, asusid meie detektiivid tööle. Jahi
endine kapten wangistati meie meeste poolt, ilma et Par-
ker oleks sellest midagi teadnud. Nii ei jäänud talle muud
üle, kui wõtta uus kapten. Lasin kohe suurema osa mees-
konnast lahti, seletades, et nad pole küllalt usalduswäärseid.
Nende asemel wõtsin meie madrused. Nii olete siin täielise
kaitse all. Laewal on madrustena ka mõned detektiivid.
Neile on tehtud ülesandeks walwata teie julgeoleku üle.
Olete meiega rahul?“

Rõõmsalt firutas Evelhne kaptenile käe.

„Tänan südamest, härra kapten!“

Samal hetkel koputati jälle uksele, ja sisse astus kema
madrus.

„Andestage, härra kapten“, ütles ta sügawalt kinnar-
dudes.

„Mr. Lee“, kogeles Evelhne rõõmust särades, „teie olete
ka siin?“

„Mõtlesite, et jään eemale neist huvitavast sündmusist? Olen siin meie lehe reporterina täiesti salaja, et meie ettevaatamatut sõpra sellest kupatusest päästa.“

„Weel mõne filmapilgu weetis ta mõlemi mehega, kes olid kindlad selles, et nende ettevõtte õnnestub.“

Kui mehed olid läinud, luskustas Evelyne ettevaatlikult kabiini ukse, kuid ei heitnud weel magama. Enda julgeoleku üle ei muretsenud ta enam, aga Joachim saatus tegi teda rahutuks.

Kas tõesti õnnestub ta päästmine? Kas ei tule abi liig hilja?

Viimaks, vastu hommikut, wajus ta siiski rahutusse unne.

Kui Evelyne järgmisel hommikul ärkas, oli päike juba kõrgele.

Taht pidi olema nüüd juba kauge merel. Kuskilt sügawusest kostis masinate ühetooniline undamine.

Evelyne riietus ja läks tekile. Maaft polnud näha enam jälgegi. Ümberringi waid meri, ei midagi muud kui meri. Laewapois juhatas teda sõõgituppa. Ta sisseastumisel wäljus kapten sõbraliku terwitusega.

Barsti peale selle tuli Parker. Ta kandis walgeid pükse ja sinist pintsakut. Kogu eine kestel olid nad mõlemad sõnakehjad.

„Miss Lane“, ütles Parker, eine lõpetanud, „läheme ajame weibi juttu.“

„Meelelbi,“ wastas Evelyne, „mul on teile esitada mõned küsimused.“

Nad läksid ühte kabiini, ja enne kui Evelyne jõudis tabata, et nad olid Parkeri hästi sisseseatud töötoas, wajus üks nende järele luffu. Evelynet see ei heidutanud, sest ta oli kindel wälise abi peale. Nii siis oli saabunud otsustaw filmapilt. Ta istus mugawale tugitoolile ja ütles, waadates üksifilmi Parkerile:

„Meil ei tarwitse enam mängida teatrit, mr. Parker! Olete salakaubawebaja, tean seda, ja ühtlasi küsin teilt, mis on juhtunud Joachim Hageniga? Teadsite te, et talle tungiti kallale?“

Parker naeris, mille juures paisisid ta rõõwloomale oma sed hambad.

„Jah, teadsin seda. Korraldasin ise selle asja, sest austan teid. Rahutasin teid Joachim Hagenist, ja ükski maapealne jõud ei anna teid teile tagasi!“

Nende sõnade juures ta haaras Evelyne oma sülesusse, kes wihaselt peksis ta keelega vastu nägu.

Samal ajal ilmus filmipiirile „Kulbne Wäraw“. Jaht pidas juba mitu tundi kurssi sellele laewale. Kapten signa-
liseeris:

„Parker tahab tulla pardale!“

Jahilt lasti paati wette, millele asusid üks ohwitser
seitsme madruselga ja mees, kes sarnanes Parkerile.

Olles astunud „Kulbse Wärawa“ pardale, tõmbasid nad
välja oma peidetud rewolwrid ja karjusid:

„Käed üles, siin on merepolitsei!“

Enne kui üllatunud salakauba laewa meeskond weel mi-
dagi teha suutis, oli ta wiimaseini areteeritud. Ülestõstetud
kätega pidid nad ükshaawal Mac Leest mööda sammuma,
kes pani nende käed raudu.

Lil Stevens oli põgenenud kapteni-kabiini. Kapten
Swift haaras seinalt püssi, kuid enne kui ta sellega midagi
teha suutis, tormas sisse Joachim Hagen.

„Subasiin üiendada teiega arweid, kapten Swift, ja nüüd
on saabunud aeg.“ Ta enne kui Swift jõudis sihtida ohwit-
serile, kes tuli teda wangistama, andis Joachim talle hästi
sihitud rusikahoobi. Nagu jahutott langes ta pörandale
kõrku.

Järgmisel hetkel kolas paat ja kuul wihises mööda Joa-
chimi kõrvalt. Kuid juba olid kohal kaks madrust, kes wan-
gistasid naist, kes lastis Joachimile: see oli Lil Stevens.

Joachim oli Mac Leest kuulnud, et Evelyne on jahil.
Kõhklematult hüppas ta paati ja kaks meest sõudsid ta
„Dincholni“ pardale.

Laew oli meeskonnast peaaegu tühi. ühes kapteniga
asus ta stšima Leslie Parkerit.

Ülki kuulis Joachim karjatust. Ta jooksis ühes kapteni-
ga hääle sunnas.

Kabiini üks, kust oli kostnud karjatus, oli lufus.

Samal hetkel kostis kabiinist läbilõikaw karjatus.

Meeleheitel paiskas Joachim end wastu ust. Luff an-
dis järele ja nagu kuul lendas ta tuppa.

Evelyne oli end kuidagi suutnud wabastada Parkerist
ja haarata rewolwri. Kuid äkilise liigutusega paiskas Par-
ker selle ta käest pörandale ja hoidis tütarlapse käsi kui raud-
fete tangide wahel. Evelyne langes põlwili ja kaotas mee-
lemärtlese.

Joachim ajas Parkerit nagu palli enda ees, kuni sala-
kaubawedaja finiste laetudega silme ümber viates pöran-
dale langes.

Kui Evelynne ärkas, paistis New-Yorgi sabam juba sel-
gesti, kuid ta ei näinud midagi muud kui Joachimi nägu,
kes hoibus teba läte vahel.

Masinaid ümbasid, meri oli vaikne ja tasane ja Jaadi
ühisuse laeva minas lehmis rõõmsalt lipp värskes hommiku
õhus.

Nüüd märkas Evelynne ka Mac Leeb, kes silmitses teba
pool kartliku, pool rõõmsa pilguga. Tänuandes ulatas tü-
tarlaps talle käe.

„See on väga armas teist, et händate Joachimi sõprust
nii kõrgelt!“

„Jah, see oli temast väga armas. Aga nüüd, wana
pois, mine tekile ja tõmba oma kopsudesse wähe värsket
õhku!“

Mac Lee, kes kandis nüüd spordi ülikonda, pigistas ihe
filma kinni ja väljus naeratahes kabiinist.

„Miks saatsid ta ära, Joachim?“ küsis Evelynne kelmika
muigega.

„Sellegärast, et tahtsin kõnelda sinuga nelja filma all!“
Siis ühinesid nende hüljed igawese armastuse ja sõpruse
märgiks.

L o p p.

Tartu Ülikooli Raamatukogu
ARHIIVKOGU

Max Brand'i

See rõõmule

on uue romaani nimi, mis hakkab ilmuma lähemais „Uudislehes“ numbreis.

Max Brand on publikule juba hästi tuttav tema ilipõneva romaani „Tiigri“ tõttu, mis ilmus möödunud aastal „Sutulehes“.

„See rõõmule“ on igapidi huvitav teos, mida lugeja ei tihka panna käest, kuni pole lõpuni lugenud.

Miljonär Scoville asub puhkusel oma mägestikufarmis. Muidu on kõik hästi, ainult tütar sünnitab talle muret. Nancy Scoville ei tee muud kui sööb ja magab, magab ja sööb. Ta on täiesti tülpinud elust; teda ei huvita enam miski. Täieline hingeline ükskõiksus on vallutanud tema. Wana elurõõmus Scoville ei oska tüdart kuidagi elustada. Seal juhtub tulema farmi noor kowboi Jerry Aiken. Jutt satub Nancy ja Jerry sõlmib miljonäriaga lepingu tema tütre meeleolu ümberloomiseks. Jerry saab wana-mehelt piiramatud wolitused talitada Nancyga nagu iganes heaks arwab. Ja nüüd algab treening, järgnewad seiklused, üks põnewam ja ootamatum teisest... Jerry rööwib Nancy ühes isaga farmist ja wiib wägisi mägedesse... Lugeja näeb, kuidas Jerry õpetab moodsat, elustkündinenud seltskonnadaami tundma jälle rõõmu, nautima loodust ja waba elu...

Aga see tee rõõmule on ülivaste. Spetamine hakkab Jerryle käima ühejõu, sest Nancy on kole jonnakas, külmawereline ja... ilus.

Kogu romaan on äärmiselt huvitav, sündmused elawasti kirjeldatud ja lõpp ootamatu...

Kasutage head juhust omandada wäärtuslikku lugemismaterjali ja uuendage aegasti „Uudislehes“ tellimine, et mitte ilma jääda romaani algusest.